

ประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง

เรื่อง รับผิดชอบการจัดตั้งพรรคสังคมนิยม

ด้วย นายทะเบียนพรรคการเมืองได้รับแจ้งการจัดตั้งพรรคการเมือง ชื่อ พรรคสังคมนิยม ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๑ ไว้ในทะเบียนพรรคการเมือง เลขที่ ๑๕/๒๕๕๕ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค และรายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองของพรรคสังคมนิยม ดังนี้

นโยบายพรรคสังคมนิยม

พ.ศ. ๒๕๕๕

ด้วยที่ประชุมผู้จัดตั้งพรรคสังคมนิยม เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕ ได้มีมติให้กำหนดนโยบายพรรคสังคมนิยม พ.ศ. ๒๕๕๕ ไว้ ดังต่อไปนี้

๑. นโยบายเทิดทูนและปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์

(๑) เป้าหมาย เพื่อส่งเสริมสถาบันพระมหากษัตริย์ให้ทรงฐานะอยู่เหนือการเมืองอย่างแท้จริง

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) จะส่งเสริม เทิดทูนให้สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมความสามัคคีของคนในชาติเพื่อให้สังคมนิยมเป็นสังคมมีความคิดไม่แตกแยก

(๒.๒) จะดำเนินการทุกวิถีทางที่จะให้สถาบันพระมหากษัตริย์ดำรงอยู่กับประเทศไทยตลอดไป เพราะประเทศไทยเป็นประเทศประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขสูงสุด

(๒.๓) จะน้อมเกล้าฯน้อมกระหม่อมรับฟังกระแสพระราชดำรัส พระราชปราชญ์ พระราชวินิจฉัยโดยถือว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นพ้น เพื่อนำไปปฏิบัติให้สังคมได้อยู่อย่างสงบสุข และเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศเป็นประจักษ์ต่อนานาชาติต่อไป

๒. นโยบายส่งเสริมและยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตย

(๑) เป้าหมาย เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนให้มีความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับภาวะความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สถานะการดำรงชีพอยู่ ให้เหมาะสมกับสถานะของครอบครัว มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และอำนาจอธิปไตยจะต้องเป็นของประชาชนอย่างแท้จริง

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) พรรคการเมืองจะต้องมีรากฐานแนวความคิด การกำหนดนโยบายการบริหารประเทศ จะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลักการ และเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ทั้งประเทศ

(๒.๒) พรรคจะดำเนินการให้ประชาชนทุกระดับสาขาอาชีพ และผู้มีความรู้ ความสามารถ มีความสนใจด้านการเมืองได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนในการกำหนดนโยบายอย่างจริงจัง

(๒.๓) การเลือกตั้งทุกระดับจะต้องบริสุทธิ์ ยุติธรรม โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยองค์กรอิสระ องค์กรเอกชน และประชาชนทุกองค์กรจะต้องมีส่วนร่วมตรวจสอบอย่างจริงจัง

(๒.๔) ห้ามมิให้ผู้นำท้องถิ่นหรือองค์กรของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐเข้ามายุ่งเกี่ยวและมีส่วนได้ส่วนเสียกับพรรคการเมืองและฝ่ายการเมืองโดยเด็ดขาด

(๒.๕) ปฏิรูปการเมืองอย่างแท้จริง แก้ไขกฎหมายรัฐธรรมนูญที่มีความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้ใช้อำนาจรัฐกับผู้ถูกปกครองโดยรัฐ และส่งเสริมระบบประชาธิปไตยแบบสมานฉันท์ เสียสละ เพื่อส่วนรวม

(๒.๖) ส่งเสริมระบบพรรคการเมืองให้เข้มแข็ง โดยรัฐจะต้องจัดสรรเงินงบประมาณ ให้เท่าเทียมตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ให้เป็นธรรมกับทุกพรรคเพื่อป้องกันการผูกขาดทางการเมือง

(๒.๗) ให้สิทธิเสรีภาพอย่างเต็มที่ มีอิสระและเที่ยงธรรมในการเสนอข้อมูล ข่าวสารของ สื่อมวลชนในการตรวจสอบความร้ายวผิดปกติของนักการเมือง ข้าราชการ นักการเมืองท้องถิ่น พ่อค้า นักธุรกิจที่เอารัดเอาเปรียบประชาชน

(๒.๘) แก้ไขพระราชบัญญัติพรรคการเมืองให้พรรคการเมืองทุกพรรคมีสิทธิในการออกเสียง เสนอร่างกฎหมายสำคัญที่เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ เช่น ด้านเศรษฐกิจ การเมือง

(๒.๙) ให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพในการมีส่วนร่วมทางการเมือง การออกเสียงประชามติ ถอดถอนนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นักการเมืองท้องถิ่น โดยเข้าชื่อร้องขอได้ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด

๓. นโยบายทางการเมืองและการบริหารการปกครอง

(๑) เป้าหมาย เพื่อสร้างคุณธรรม วัฒนธรรมนำการเมือง ให้นักการเมืองทุกคนมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคม และประเทศชาติ มีจริยธรรมทางการเมือง เคารพสิทธิ เสรีภาพของประชาชน และเร่งปฏิรูปการเมือง โดยเร่งรัดพัฒนาพรรคการเมืองให้เป็นสถาบันหลักในการปกครองระบอบประชาธิปไตย

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นทุกระดับโดยวิธีการเลือกตั้งแบบประชาธิปไตย

(๒.๒) ให้มีนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีต้องมาจากการเลือกตั้ง

(๒.๓) ให้อำนาจกับองค์กรอิสระ องค์กรเอกชน และประชาชน ตรวจสอบการทุจริต การเลือกตั้ง โดยกำหนดเป็นกฎหมายคุ้มครองกับผู้ร้องการให้รางวัล เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการตรวจสอบมากขึ้น

(๒.๔) ส่งเสริมประชาสัมพันธให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมือง โดยสมัครเป็นสมาชิก พรรคการเมืองให้มากขึ้น เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตยที่ถูกต้อง ไม่ตกเป็น เครื่องมือของกลุ่มการเมือง การใช้อำนาจที่ได้มาโดยมิชอบ เช่น การซื้อเสียง การให้สินบนเจ้าพนักงาน การเสนอผลประโยชน์สิ่งตอบแทนเป็นการทำลายระบอบประชาธิปไตยอย่างรุนแรง

(๒.๕) ให้การส่งเสริมพัฒนาพรรคการเมือง ให้เป็นสถาบันหลักในการพัฒนาระบอบ ประชาธิปไตย

(๒.๖) ส่งเสริมให้เกิดความสามัคคี ลดความขัดแย้งทางการเมือง โดยยอมรับความคิดเห็น ของคนส่วนใหญ่และยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง

(๒.๗) จัดสรรเงินงบประมาณกระจายสู่ท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ และให้สอดคล้องกับ ความต้องการพื้นฐานของคนในท้องถิ่น

(๒.๘) จะส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น โดยยึดหลักขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถูกต้อง และยึดถือปฏิบัติกันมาอย่างต่อเนื่อง ถ้าหากเกิดกรณีความขัดแย้งทางความคิด

(๒.๙) ให้ประชาชน องค์กรเอกชนต่าง ๆ สามารถตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย หรือการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ นักการเมืองที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ

(๒.๑๐) ให้มีการจัดตั้งองค์กรทางการเมืองระดับตำบลทุกตำบลทั่วประเทศในรูปแบบของ โรงเรียนการเมืองเพื่อยกระดับแนวความคิดทางการเมืองของประชาชน

(๒.๑๑) ให้มีการบรรจุความรู้ทางการเมืองในหลักสูตรการศึกษาตามลำดับชั้นเรียนและ พัฒนารูปแบบการปลูกจิตสำนึกและการตื่นตัวหันมาสนใจด้านการเมืองให้มากขึ้น

(๒.๑๒) สนับสนุน ส่งเสริมองค์กรตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ และตรวจสอบข้าราชการ ทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับตำบล ระดับอำเภอ และนักการเมือง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี

(๒.๑๓) ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ รวมทั้งสิทธิมนุษยชน มีสิทธิที่จะรับรู้ข่าวสารที่เป็นจริงของรัฐบาล รัฐและประชาชนจะต้องรับรู้ข่าวสารอย่างเดียวกัน โดยไม่ถูกปิดบัง ซ่อนเร้น การใช้อำนาจรัฐ จะต้องไม่ละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างเด็ดขาด

(๒.๑๔) ให้ผู้ใช้แรงงานตามสถานที่ประกอบการต่าง ๆ มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งได้นอกเขตเลือกตั้งตั้งแต่ระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ณ สถานที่นั้น ๆ โดยไม่ต้องเดินทางกลับภูมิลำเนา

๔. นโยบายด้านการปฏิรูประบบราชการ

(๑) เป้าหมาย เพื่อให้กลไกการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และสามารถทำหน้าที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง ขจัดการคอร์รัปชัน นื้อราษฎร์บังหลวงอย่างเด็ดขาดและจัดผลประโยชน์ที่ซับซ้อนทางการเมืองของนักการเมือง

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) การปฏิรูประบบราชการใหม่ โดยปลูกจิตสำนึกของคนในวงราชการให้มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นกลางและเที่ยงธรรม มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่สูงขึ้น โดยออกกฎ ระเบียบเข้มงวด

(๒.๒) ให้อำนาจสูงสุดแก่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการพิจารณาตัดสินคดีความของนักการเมืองที่ร้ายผิดปกติ

(๒.๓) ให้มีบทลงโทษสูงและเด็ดขาด โดยยึดทรัพย์สินนั้น ๆ ตกเป็นของแผ่นดินทันที หากทรัพย์สินนั้นได้มาโดยการนื้อราษฎร์บังหลวง

(๒.๔) ให้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจประชาชนในท้องถิ่น หรือประชาชนทั่วไปสามารถตรวจสอบการทำงานการใช้งบประมาณแผ่นดินของหน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นและองค์กรท้องถิ่น

๕. นโยบายด้านเศรษฐกิจ

(๑) เป้าหมาย เร่งฟื้นฟูเศรษฐกิจภายในประเทศให้ก้าวไกลและยั่งยืน ส่งเสริมปัจจัยการผลิตทุกด้านที่จำเป็นต่อการกระตุ้นทางเศรษฐกิจ และวางรากฐานในการแก้ไขเพื่อป้องกันปัญหาทางเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาว เพื่อพัฒนาศักยภาพทางการเกษตรให้เป็นยุทธศาสตร์แรกแห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเน้นให้เป็นเศรษฐกิจใหม่ที่ประสานภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาทางเทคโนโลยี ความรู้และการจัดการสมัยใหม่เพื่อเป็นพื้นที่แข็งแกร่งรองรับทุกสาขา

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ส่งเสริมและพัฒนาสาขาเศรษฐกิจที่มีรากฐานจากภาคการเกษตรเป็นอันดับแรก เพื่อสร้างอาชีพ สร้างงาน สร้างรายได้นำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรไทย ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศให้ดีขึ้นอย่างแท้จริง

(๒.๒) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสหกรณ์ทุกรูปแบบ เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรมีการรวมตัวกันอย่างเข้มแข็ง เพื่อกลไกสำคัญในการต่อรองการค้า และจัดการผูกขาด เก็งกำไรของพ่อค้าคนกลาง

(๒.๓) ส่งเสริมนโยบายอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก และการแปรรูปสินค้าการเกษตรให้มากที่สุดเพื่อนำรายได้เข้าประเทศ ส่งเสริมการแสวงหาตลาดใหม่ ๆ เพื่อขยายตลาดการค้า

(๒.๔) ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงานเป็นหลักและอุตสาหกรรมขนาดเล็ก ในท้องถิ่นเพื่อให้เกิดการจ้างงานอย่างเต็มที่

(๒.๕) ทำการสำรวจหาข้อมูลจำนวนประชากรที่ว่างงาน และจำนวนคนว่างงานแบบแอบแฝง โดยรัฐจะต้องเข้ามาดูแลจัดหางานให้ทำ

(๒.๖) สนับสนุนและส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรเป็นนโยบายหลักเพื่อการส่งออก

(๒.๗) ส่งเสริมอุตสาหกรรมในครัวเรือนให้มากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนเป็นเจ้าของธุรกิจมากขึ้นและให้มีรายได้ต่อครัวเรือน

(๒.๘) ให้มีมาตรการควบคุมราคาสินค้าที่จำเป็นแก่การบริโภคในครัวเรือนหรือสินค้าที่จำเป็นบางประเภท เช่น ยารักษาโรค น้ำตาล ข้าวสาร นมสด และสินค้าอื่น ๆ โดยรัฐบาลต้องควบคุมราคาสินค้าเพื่อป้องกันการทุจริตเก็งกำไรของพ่อค้าคนกลาง

(๒.๙) ส่งเสริมและระดมการออมภายในประเทศ ซึ่งเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยให้ความสำคัญกับการกระตุ้นการออมภาคครัวเรือนและภาคเอกชน ด้วยการเปลี่ยนพฤติกรรมการออมในระยะสั้นของประชาชนให้มีการออมในระยะยาว

(๒.๑๐) เพิ่มบทบาทของสถาบันที่ระดมเงินออมจากผู้ออมรายย่อย เช่น สหกรณ์ออมทรัพย์ เครดิตยูเนียน กลุ่มออมทรัพย์ และพัฒนาบทบาทตลาดทุนเพื่อเป็นแหล่งระดมเงินออมในระยะยาว

(๒.๑๑) ใช้นโยบายการคลังอย่างระมัดระวัง ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารรายจ่ายของภาครัฐให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หลักของแต่ละโครงการอย่างประหยัดที่สุด ไม่ให้เป็นภาระภาษีแก่ประชาชน กลยุทธ์ในการลงทุนจะมุ่งให้ความสำคัญที่ภาคการผลิตที่แท้จริง

(๒.๑๒) การดำเนินนโยบายด้านการเงินต้องอยู่บนพื้นฐานที่สอดคล้องกับนโยบายด้านการคลังและนโยบายด้านเศรษฐกิจอื่น ๆ ของประเทศในแนวทางการพัฒนาระบบและสถาบันการเงินไทย ให้มีความมั่นคง เข้มแข็ง เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจ

(๒.๑๓) ดำเนินนโยบายความสมดุลของนโยบายการเงินทั้ง ๓ ด้าน เพื่อความเข้มแข็งของภาคการเงิน โดยดำเนินนโยบายด้านการเงินที่ยึดหลักของความสมดุลระหว่างองค์ประกอบสำคัญทั้ง ๓ ด้าน คือ ระบบอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ การเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศและอัตราแลกเปลี่ยนภายในประเทศ

(๒.๑๔) ให้ความสำคัญกับการบริหารนโยบายการคลังอย่างมีวินัย และรัดกุม เพื่อรักษาอัตราเงินเฟ้อของประเทศให้อยู่ในระดับร้อยละ ๒-๓ ต่อปี

(๒.๑๕) ปรับปรุงโครงสร้างหนี้สาธารณะให้หมดไป โดยเฉพาะสินเชื่อที่อยู่อาศัย สินเชื่อธุรกิจขนาดเล็ก สินเชื่อการเกษตร สินเชื่อเกษตรกร โดยให้ธนาคารของรัฐทุกแห่งเข้าไปบริหารจัดการ ปรับโครงสร้างหนี้อย่างจริงจัง ให้มีการขยายเวลาการผ่อนชำระหนี้ ยกเลิกอัตราดอกเบี้ยที่ไม่เป็นธรรม เพื่อแก้ไขปัญหาเกษตรกรที่มีหนี้สิน

๖. นโยบายด้านอุตสาหกรรม

(๑) เป้าหมาย เพื่อให้เป็นประเทศผู้นำในภาคพื้นเอเชีย มีขีดความสามารถในการผลิตสูง ในการผลิตสินค้าด้านการเกษตร และพัฒนาอุตสาหกรรมไทยให้มีคุณภาพมาตรฐาน สามารถแปรรูป การผลิตเพื่อการส่งออกให้มากที่สุดและแข่งขันกับตลาดโลก ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีอยู่ ให้เป็นอุตสาหกรรมหลักเพื่อการส่งออก

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ให้การสนับสนุนและส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์ และอุตสาหกรรมด้านการเกษตร โดยเน้นการใช้แรงงานเป็นหลัก

(๒.๒) ให้มีการขยายอุตสาหกรรมที่เน้นปัจจัยการผลิตภายในประเทศและปัจจัยการผลิต ในท้องถิ่นหรือวัตถุดิบในประเทศเพื่อลดต้นทุนการผลิตและเกิดการจ้างงานอย่างเต็มที่

(๒.๓) อุตสาหกรรมจะต้องพึ่งพาวัตถุดิบภายในประเทศเป็นหลัก

(๒.๔) จะพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีมาตรฐานได้การรับรองคุณภาพ โดยการพัฒนา สินค้าการเกษตรให้เป็นสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก

(๒.๕) ปรับปรุง สนับสนุน การให้สินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรมส่งออก โดยการยกเว้นภาษีส่งออกและให้ธนาคารของรัฐ สถาบันการเงินต่างประเทศปล่อยสินเชื่อให้มากขึ้น

(๒.๖) สนับสนุนงบประมาณให้เพียงพอในการเร่งรัดสำรวจหาแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ภายในประเทศได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

(๒.๗) ส่งเสริมให้อุตสาหกรรมขนาดเล็ก ขนาดย่อย การค้าปลีกรวมตัวกันเข้าเป็นรูปแบบสหกรณ์ เพื่อการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรมและมีตลาดอย่างกว้างขวาง

(๒.๘) ส่งเสริมและพัฒนาสินค้าประเภทอุตสาหกรรมและสินค้าด้านการเกษตรเพื่อการส่งออกให้มากที่สุด

๗. นโยบายด้านพาณิชย์กรรม

(๑) เป้าหมาย เพื่อควบคุมราคาสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีพให้อยู่ในระดับเดียวกันทั่วประเทศ และจัดการผูกขาดตัดตอนทางการค้าให้ได้ผลอย่างจริงจัง ให้มีการแข่งขันทางการค้าอย่างเสรี โดยไม่ถูกแทรกแซงโดยเด็ดขาด

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) จะพัฒนาการขนส่งภายในประเทศให้สะดวก รวดเร็ว ประหยัดและมีประสิทธิภาพ

(๒.๒) จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้นและส่งเสริมให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นการพาณิชย์ท่องเที่ยว ดำเนินการโดยรัฐบาลนำร่อง

(๒.๓) จะพัฒนาการรถไฟ การขนส่งทางบกที่ประหยัดการใช้พลังงานน้ำมัน เพื่อการพาณิชย์ให้ทั่วถึงทุกจังหวัด โดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติระยะสั้น

(๒.๔) ส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศในทุก ๆ ด้าน โดยเน้นการอนุรักษ์ธรรมชาติ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น ประสานความร่วมมือบนผลประโยชน์ร่วมกันกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ลาว กัมพูชา พม่า เวียดนาม มาเลเซีย ในการเชื่อมทางรถไฟเพื่อการคมนาคม การค้าและการท่องเที่ยว โดยมีไทยเป็นศูนย์กลาง

(๒.๕) จัดหาแหล่งเงินทุนช่วยเหลือธุรกิจขนาดเล็ก และให้รวมตัวเป็นรูปแบบสหกรณ์ เพื่อให้มีอำนาจต่อรองเรื่องราคา

(๒.๖) สนับสนุน ส่งเสริมให้ภูมิปัญญาชาวบ้านผลิตสมุนไพรชนิดต่าง ๆ เช่น สุรา บุหรี่ เพื่อเป็นสินค้าส่งออก และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คนไทยมีความสามารถในการผลิต

๘. ด้านการเกษตร การประมงและการปศุสัตว์

(๑) เป้าหมาย เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของเกษตรกร และเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม การเกษตร การประมง การปศุสัตว์ให้เป็นการพาณิชย์แบบสมบูรณ์ โดยจัดตั้งเป็นรูปแบบสหกรณ์การเกษตร

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) จะดำเนินการปฏิวัติระบบเกษตรกรรมชนบทไทยใหม่ ให้เกษตรกรมีปัจจัยการผลิตเป็นของตนเอง เช่น ที่ดิน ปฏิวัติด้านเทคโนโลยีทางการผลิตทั้งระบบโดยการรวมตัวเป็นรูปแบบสหกรณ์เชิงพาณิชย์ เช่น สหกรณ์ชาวนา สหกรณ์ชาวไร่ และสหกรณ์ปศุสัตว์ทุกชนิดให้สามารถกำหนดราคา และปัจจัยการผลิตได้เองเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด

(๒.๒) จะดำเนินการให้รัฐบาลต้องเข้ามาดูแล และแก้ไขทันทีถ้าเกิดปัญหาเรื่องราคาพืชผลการเกษตร ปัญหาการปศุสัตว์ที่ได้รับความเสียหายและตกต่ำ

(๒.๓) จัดระบบท่อส่งน้ำเพื่อการเกษตร การปศุสัตว์ให้ทั่วถึง ครอบคลุมทุกพื้นที่ให้มีน้ำทำการเกษตรได้ตลอดปี โดยสานต่อโครงการ โขง ชี มูล ขอความร่วมมือและการสนับสนุนในเรื่องเครื่องจักรกลแรงงานจากทหารทั้ง ๓ เหล่าทัพ จากกรมชลประทาน และหน่วยงานอื่น ๆ ของราชการ หน่วยงานเอกชนที่ต้องการจะช่วยพัฒนาประเทศชาติร่วมกัน

(๒.๔) ส่งเสริมและสนับสนุนอย่างเต็มที่ในการทำประมง เลี้ยงปลา กุ้ง หอย ตลอดจนการทำปศุสัตว์ โค กระบือ สุกร ไก่ และสัตว์เลี้ยงประเภทที่ใช้บริโภคเป็นอาหารได้ โดยให้การส่งเสริมด้านความรู้วิชาการอย่างถูกต้องให้เงินทุนสนับสนุนในการเริ่มต้น ตลอดจนสินเชื่อขยายกิจการ

๙. นโยบายด้านรัฐวิสาหกิจ

(๑) เป้าหมาย เพื่อให้รัฐวิสาหกิจสามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานให้กับประชาชนได้อย่างเป็นธรรมเพียงพอต่อความต้องการ รัฐวิสาหกิจที่มีอยู่ทั้งหมดจะต้องไม่ขายหรือโอนถ่ายให้กับเอกชนโดยเด็ดขาด ต้องดำเนินการโดยรัฐเท่านั้นและรัฐจะต้องไม่แสวงหากำไรโดยเด็ดขาด

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) จัดงบประมาณให้เพียงพอกับการขยายกิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น ไฟฟ้า สาธารณูปการ การพลังงาน การปิโตรเลียม การปิโตรเคมีต่าง ๆ ให้ทั่วถึงทั่วประเทศเพื่อให้ประชาชนได้รับการบริการที่ดีจากรัฐ

(๒.๒) ส่งเสริมให้มีการขยายกิจการรัฐวิสาหกิจใหม่ ๆ เกิดขึ้น โดยรัฐเป็นผู้ดำเนินการเอง เช่น กิจการน้ำมัน เคมี และจัดทำรัฐวิสาหกิจปุ๋ยเคมีแห่งชาติขึ้นเพื่อสนับสนุนเกษตรกรได้ใช้ปุ๋ยราคาถูก

(๒.๓) ให้มีการยกเลิกสัญญากับบริษัทเอกชน และซื้อคืนรัฐวิสาหกิจโดยเร่งด่วน เช่น การสื่อสาร การปิโตรเลียม และโครงการสำรวจก๊าซธรรมชาติ โดยรัฐจะต้องดำเนินการเองเพราะถือว่ารัฐวิสาหกิจคือหัวใจหลักในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศให้มีความมั่นคง

(๒.๔) สนับสนุนให้มีการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจที่จำเป็นแก่การดำรงชีพของประชาชน เช่น วิสาหกิจด้านการเกษตร เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร

(๒.๕) จัดระบบโครงสร้างการบริหารของรัฐวิสาหกิจใหม่ เพื่อมิให้นักการเมือง พรรคการเมืองเข้าแทรกแซงใช้เป็นฐานอำนาจและแสวงหาผลประโยชน์ รัฐวิสาหกิจจะต้องรับใช้ประชาชนด้วยความเป็นธรรม

(๒.๖) รัฐวิสาหกิจจะต้องทำรายงานข้อมูลทั้งหมด เปิดเผยต่อสาธารณชนปีละ ๑ ครั้ง โดยไม่มีการปิดบังอำพรางซ่อนเร้นใด ๆ และพร้อมให้ประชาชนตรวจสอบได้ทุกเมื่อ

(๒.๗) ส่งเสริมและดำเนินการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการถือหุ้นอย่างเต็มที่และทั่วถึงเป็นธรรมให้มากที่สุด เช่น รัฐวิสาหกิจประปา ไฟฟ้า การสื่อสาร

(๒.๘) ให้มีการกำหนดการเก็บค่าบริการจากการใช้สาธารณูปโภคพื้นฐานในอัตราที่แตกต่างกันในแต่ละประเภทการใช้ประโยชน์อย่างเป็นธรรมที่สุด เช่น ใช้ประโยชน์ เพื่อดำรงชีวิตประจำวัน รัฐต้องกำหนดอัตราที่ต่ำกว่าประเภทอื่น เช่น ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์

๑๐. นโยบายด้านสหกรณ์

(๑) เป้าหมาย เพื่อพัฒนาการสหกรณ์ที่มีอยู่และสนับสนุนจัดตั้งสหกรณ์ใหม่ ๆ ให้เป็นสถาบันหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียง และเพื่อให้ประเทศมีฐานรากเศรษฐกิจแบบยั่งยืน โดยมีระบบเศรษฐกิจพึ่งพาซึ่งกันและกันในสังคมชนบทและสังคมเมือง ให้มีความเสมอภาคเกิดความสมดุลของรายได้และยังเป็นการสนับสนุนให้ประชาชนรู้จักการออมทรัพย์อย่างถูกต้อง

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ให้มีการจัดตั้งสหกรณ์หลากหลายที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีพ เช่น สหกรณ์ร้านค้า สหกรณ์สินค้าการเกษตร และผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ในท้องถิ่นทุกตำบลเพื่อช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการทุจริตของนายทุน

(๒.๒) จัดการศึกษา ฝึกอบรมให้ความรู้กับสมาชิกของสหกรณ์ให้เข้าใจปรัชญา อุดมการณ์ของสหกรณ์ ให้สามารถทำงานร่วมกันได้และช่วยเหลือกันอย่างแท้จริง ส่งเสริมและสนับสนุนให้จัดตั้ง

กลุ่มสหกรณ์รายย่อย สหกรณ์ที่เกี่ยวกับผลผลิตการเกษตร โดยธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ สหกรณ์ออมทรัพย์ องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้ดำเนินการจัดอบรม

(๒.๓) จะส่งเสริมและสนับสนุนงานสหกรณ์ทุกสาขาให้ครบวงจร และให้กระจายครอบคลุมไปทั่วประเทศ

(๒.๔) จะดำเนินการปรับปรุงบทบาทของธนาคาร เพื่อการเกษตรและสหกรณ์ให้เป็นสถาบันหลักในการพัฒนาสหกรณ์ของประเทศ

(๒.๕) จะดำเนินการปรับปรุงและส่งเสริมสหกรณ์ออมทรัพย์ สหกรณ์การบริการให้สามารถสนองต่อความต้องการของประชาชนและสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒.๖) ส่งเสริม สนับสนุนเงินงบประมาณจัดตั้งสหกรณ์อเนกประสงค์ขึ้นในระดับท้องถิ่น หมู่บ้านชุมชนเมือง โดยให้สินเชื่อการตลาดและอื่น ๆ ให้เพียงพอกับความต้องการ

(๒.๗) จัดตั้งชุมชน สหกรณ์ออมทรัพย์ สหกรณ์สินเชื่อเพื่อการเกษตร สหกรณ์การตลาด โดยการสนับสนุนจากรัฐให้จัดหาเครื่องมือ เครื่องจักรที่มีราคาถูกให้เพียงพอกับความต้องการของเกษตรกร

๑๑. นโยบายด้านการเกษตร

(๑) เป้าหมาย เพื่อส่งเสริมและพัฒนาสินค้าด้านการเกษตร เช่น ข้าว ยางพารา อ้อย ผลไม้ ชนิดต่าง ๆ ให้ได้มาตรฐานการรับรองคุณภาพในตลาดโลก ส่งเสริมการส่งออกให้มากที่สุด และนำเทคโนโลยี มาใช้ในการเกษตร โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นหลักและยกฐานะความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจ ให้เกษตรกรทุกครอบครัวมีรายได้สูงขึ้นเมื่อเทียบกับอาชีพอื่น

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) พัฒนาคุณภาพชีวิตโดยยกระดับคุณภาพชีวิต ขจัดปัญหาความทุกข์ยากของเกษตรกร อย่างจริงจังและครอบคลุม จัดตั้ง “คณะกรรมการบริหารสินเชื่อเกษตรกรแห่งชาติ” ให้ความช่วยเหลือเกษตรกร ที่ไม่มีที่ดินทำกินและไม่สามารถกู้เงินได้เนื่องจากไม่มีหลักประกัน

(๒.๒) ออกกฎหมายจัดตั้งกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาการเกษตรเพื่อสร้างระบบการกู้ยืมเงิน ที่มีเงื่อนไขผ่อนปรนกับเกษตรกรให้มากที่สุด โดยกำหนดระยะเวลาให้เหมาะสม

(๒.๓) เร่งปฏิรูปที่ดินให้เกษตรกรมีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง และเร่งรัดให้ออกเอกสารสิทธิ ให้กับเกษตรกรที่ทำประโยชน์ในที่ทำกิน จัดสรรที่ดินให้กับคนยากจน ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีที่ทำกิน ปฏิรูปที่ดินทำกินใหม่ ห้ามครอบครองที่ดินเพื่อประโยชน์อย่างอื่น

(๒.๔) ปลดเปลื้องภาระหนี้สินของเกษตรกรอย่างจริงจัง เร่งรัด ปรับปรุงโครงสร้างหนี้สินของเกษตรกรทั้งในและนอกระบบ ด้วยการสนับสนุนให้การเกษตรมีการรวมกลุ่มกันอย่างเข้มแข็ง จัดหาแหล่งสินเชื่อที่เหมาะสมให้กับภาคการเกษตร

(๒.๕) จะต้องดำเนินการให้มีการประกันราคาสินค้าการเกษตรอย่างจริงจัง และประกันการผลิตสินค้าด้านการเกษตร เพื่อป้องกันสินค้าล้นตลาด และสินค้าเน่าเสีย

(๒.๖) จัดให้มีระบบการชลประทานแบบวางท่อกระจายให้ทั่วถึง ในท้องที่คันดาร์และแห้งแล้ง ชลประทานไปไม่ถึง และขยายชลประทานให้ทั่วถึงในเขตท้องที่การเพาะปลูก

(๒.๗) เร่งฟื้นฟูแหล่งกักเก็บน้ำตามธรรมชาติโดยการสนับสนุนเงินงบประมาณให้มากที่สุด เพื่อทำการขุดบ่อน้ำ ขุดลอกคลอง หนองบึง เพื่อปรับปรุง พัฒนาแหล่งน้ำและกักตุนน้ำไว้ใช้ประโยชน์ในหน้าแล้ง ให้มีน้ำใช้ตลอดทั้งปี

(๒.๘) เร่งพัฒนาสายพันธุ์ดีมีคุณภาพ เพื่อแจกจ่ายให้กับเกษตรกรทั่วประเทศภายใน ๕ ปี โดยการพัฒนาพื้นที่เพาะปลูกขยายพันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ให้มีคุณภาพ เพื่อเพิ่มผลผลิตต่อหน่วยให้มากขึ้น

(๒.๙) เร่งรัดให้มีการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร พืชเศรษฐกิจสำคัญ เช่น ข้าว ข้าวโพด อ้อย มันสำปะหลัง ยางพารา ต้นยูคาลิปตัส ผลไม้ต่าง ๆ เช่น ทูเรียน ลำไย มังคุด สับปะรด กล้วย ชนิดต่าง ๆ มะละกอ และผลไม้ทุกชนิดนำมาแปรรูปพัฒนาให้ได้มาตรฐานระดับสากล เพื่อการส่งออกให้มากที่สุด สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ โดยรัฐให้การส่งเสริมในทุก ๆ ด้านอย่างจริงจัง

๑๒. นโยบายด้านการสาธารณสุข

(๑) เป้าหมาย เพื่อสร้างหลักประกันสุขภาพแก่คนไทยอย่างถ้วนหน้าและเท่าเทียมกัน ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยชราจะต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่จากรัฐอย่างดี โดยการสาธารณสุขที่ดีกับประชาชนอย่างทั่วถึง ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาร่างกายตามวัยเจริญพันธุ์ของมนุษย์ เพื่อมุ่งหวังพัฒนาให้คนไทยทุกคนมีสุขภาพดี แข็งแรง สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) จัดตั้งโรงพยาบาลประจำภูมิภาคเพิ่มขึ้น ให้เพียงพอกับความต้องการ ซึ่งผู้ป่วยมีเพิ่มมากขึ้นทุกวัน และจัดให้มีแพทย์เฉพาะโรคที่มีความชำนาญประจำโรงพยาบาลในส่วนภูมิภาค จังหวัด และประจำอำเภอที่ห่างไกลการคมนาคมให้ทั่วถึง

(๒.๒) สนับสนุนบัตรสุขภาพแบบใหม่ ให้มีการคุ้มครองสุขภาพแก่ทุกคนโดยเฉพาะชาวไร่ ชาวนา ทั้งผู้ประกอบการอาชีพอิสระให้ได้รับบัตรสุขภาพที่รัฐให้การอุดหนุน ตามระดับความสามารถ ในการจ่าย ให้ความคุ้มครองในกรณีประสบอุบัติเหตุฉุกเฉิน และโรครุนแรงถึงแก่ชีวิต

(๒.๓) จะดำเนินการให้มีการยกเว้นค่ารักษาพยาบาล การฝากครรภ์ การคลอดบุตรของสตรีมีครรภ์จะต้องได้รับการดูแลและรักษาพยาบาลอย่างใกล้ชิด

(๒.๔) กำหนดบทลงโทษ กับผู้บริหารโรงพยาบาล แพทย์ พยาบาล หากพบว่าการกระทำนั้น เป็นการประมาท เลินเล่อหรือบกพร่องต่อหน้าที่ การทำผิดจรรยาบรรณหมอย่างร้ายแรง จนทำให้ผู้อื่น ได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิต พิการ สูญเสียอวัยวะ

(๒.๕) ให้ยกเว้นค่ารักษาพยาบาล เด็ก ผู้สูงอายุ คนชรา คนพิการและคนยากจน ต้องได้รับการรักษาพยาบาลฟรี และต้องได้รับการรักษาอย่างทันที โดยไม่เลือกปฏิบัติ

(๒.๖) ให้สิทธิการรักษาพยาบาลภายใต้ระบบประกันสังคมให้ครอบคลุมถึงสมาชิก ในครอบครัวของผู้ประกันตน และให้สิทธิกับผู้ใช้แรงงานที่ถูกเลิกจ้างจนกว่าจะหางานได้ สนับสนุน ให้ประชาชนได้รับการประกันตนและครอบครัวให้ทั่วถึง โดยรัฐเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้สำหรับคนที่ มี รายได้น้อยและยากจน

(๒.๗) เร่งปฏิรูประบบการบริการฉุกเฉินให้ทันต่อเหตุการณ์ และมีประสิทธิภาพในการบริการ ให้ครอบคลุมถึงผู้ที่ประสบอุบัติเหตุ หรือเจ็บป่วยฉุกเฉินให้ได้รับการรักษาพยาบาลเบื้องต้น ณ จุดเกิดเหตุ

(๒.๘) ให้สิทธิประชาชนคนไทยทุกคนมีสิทธิอย่างเต็มที่ในการรับบริการส่งเสริมสุขภาพ และป้องกันโรคภัย การฉีดวัคซีนอนามัยแม่และเด็ก การตรวจร่างกายประจำปี โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เป็นการพัฒนาระบบบริการสุขภาพขั้นพื้นฐาน และระบบอนามัยครอบครัวในสถานพยาบาลที่ถูกต้อง ตามกฎหมายให้ความสะดวกและใกล้บ้าน

(๒.๙) จัดบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานเฉพาะด้าน ยึดหลักบ้านและชุมชนเป็นศูนย์ สนับสนุนให้ชุมชนและท้องถิ่นจัดบริการสาธารณสุข และสวัสดิการที่มีมาตรฐานสุขภาพเฉพาะด้าน โดยมีบ้านและชุมชนเป็นศูนย์กลาง เช่น การดูแลเด็กเล็ก ผู้ป่วยและผู้สูงอายุ

(๒.๑๐) พัฒนาสถานอนามัยดูแลสุขภาพชุมชนอย่างครอบคลุม และส่งเสริมให้มี “พยาบาล ชุมชน” ประจำสถานอนามัย เพื่อพัฒนาให้เป็นสถานดูแลสุขภาพของชุมชนในเบื้องต้น

(๒.๑๑) พัฒนาให้ความรู้และการศึกษาวิจัยทุกระดับ เพื่อให้ประชาชนเข้าใจวิธีการดูแลสุขภาพตนเองที่ถูกต้อง พัฒนาอุตสาหกรรมยาและเวชภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานราคายุติธรรม พัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพให้ทั่วถึง และดำเนินการจัดตั้งสภาการสุขภาพแห่งชาติที่ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิตัวแทนชุมชนกลุ่มต่าง ๆ มาทำหน้าที่ดูแลนโยบาย และกำหนดทิศทางสาธารณสุขของชาติ ในระยะยาวควบคู่กับการสนับสนุนทรัพยากร การประเมินผลสุขภาพ

๑๓. นโยบายทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

(๑) เป้าหมาย เพื่อพัฒนาความยั่งยืนฟื้นคืนคุณภาพชีวิต กินสู่ธรรมชาติโดยเร็ว โดยการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้วยความร่วมมือร่วมใจจากคนไทยทั้งชาติผ่านกลไกของรัฐ ชุมชน องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ประชาชนในพื้นที่ โดยเน้นหนักให้ทุกคนมีจิตสำนึกและตระหนักว่าการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมจะต้องมีการบริหารและการจัดการอย่างเหมาะสม เพื่อเกื้อกูลต่อการดำรงชีวิตของทุกคนตลอดไป

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ตั้งองค์กรหรือหน่วยงานพิเศษขึ้น เพื่อที่จะกำกับ ดูแลทรัพยากรน้ำ รักษาพื้นที่ต้นน้ำให้คงความสมบูรณ์ไว้ เพื่อหล่อเลี้ยงชีวิตของสัตว์ป่า สัตว์น้ำ และพืชพันธุ์ธรรมชาติ โดยมีเป้าหมายเพื่ออนุรักษ์แหล่งต้นน้ำลำธารให้เป็นแหล่งน้ำสาธารณะที่ใช้ประโยชน์ได้ตลอดไป

(๒.๒) เร่งรัดจัดระบบเตือนภัยกับความต้องการใช้น้ำในแต่ละกลุ่มน้ำ โดยให้ภาครัฐจัดทำแผนหลักร่วมกับภาคเอกชนและชุมชนเพื่อการบริหารทรัพยากรน้ำให้เหมาะสมในแต่ละพื้นที่

(๒.๓) ส่งเสริมและพัฒนาที่ดินทำกินของเกษตรกร โดยการปรับปรุงที่ดินและพัฒนาที่ดินรกร้างว่างเปล่าให้กรมพัฒนาที่ดินร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้ดำเนินการแก้ไขปัญหาที่ดินเสื่อมคุณภาพใช้ประโยชน์เพาะปลูกไม่ได้ เช่น ปัญหาดินเปรี้ยว ดินเค็ม ดินเสื่อมคุณภาพ

(๒.๔) ให้มีการกำหนดไว้ในหลักสูตรการเรียน การสอนของการศึกษาทุกระดับ เพื่อปลูกฝังให้เกิดค่านิยมทางความคิดให้รู้สึกรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นสาธารณสมบัติร่วมกัน

(๒.๕) ส่งเสริมภาคเอกชนและชุมชน ให้มีส่วนร่วมดูแลสิ่งแวดล้อมในชุมชนเมืองให้มากขึ้น เช่น การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมโดยการสร้างจิตสำนึกร่วมกันในทุก ๆ สังคม ปลูกฝังแนวความคิดให้ประชาชนทุกคนเป็นคนมีระเบียบ วินัย รักความสะอาด ไม่มั่งงายเห็นแก่ตัว

(๒.๖) จะพัฒนาเมือง ชุมชน และชนบทให้เป็นเมืองที่น่าอยู่ ด้วยการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยให้การศึกษาเรื่องสาธารณสุขอย่างทั่วถึงและถูกต้อง มีการจัดผังเมืองที่ดีโดยเฉพาะในเมืองและชุมชนใหม่ ๆ จะต้องรีบดำเนินการจัดวางผังเมืองให้เป็นระเบียบสวยงาม

(๒.๗) ดำเนินการให้ทุกหน่วยงานของรัฐ ตลอดจนภาคเอกชนจัดอบรมให้ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องของสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบ โดยกำหนดไว้ในหลักสูตรการเรียน การสอนทุกระดับชั้นเรียน เพื่อให้ซึมซาบเกิดเป็นจิตสำนึกเป็นวัฒนธรรมอันดีงาม

(๒.๘) จัดตั้งองค์การด้านพลังงานน้ำตก พลังงานดวงอาทิตย์เพื่อใช้ทดแทนน้ำมัน

๑๔. นโยบายด้านการศึกษา

(๑) เป้าหมาย เพื่อการพัฒนาระบบการศึกษาให้ก้าวไปสู่นวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ จัดการศึกษาของชนในชาติให้ได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ปรับปรุงโครงสร้างระบบการศึกษา หลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมของชนในชาติ ปรับปรุงระบบการบริการทางการศึกษาใหม่ให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนุญ และการจัดการศึกษาแบบให้เรียนรู้ตลอดชีวิต ปลุกฝังแนวความคิดในเรื่องการศึกษาคือหัวใจหลักของการพัฒนาประเทศและมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของสังคมปัจจุบัน

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) กำหนดหลักสูตรศึกษานั่นหนักในเรื่องการสอนศีลธรรม จรรยาหน้าที่พลเมือง พุทธประวัติทางศาสนา และศาสนาอื่น ๆ ให้แก่เด็กก่อนประถมไปจนถึงระดับเยาวชน เพื่อปลูกฝังในสิ่งที่ดีงามให้เด็กและเยาวชนเคารพปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณี และยึดถือวัฒนธรรมแบบไทย ๆ ไม่เลียนแบบวัฒนธรรมของต่างชาติ

(๒.๒) ยกฐานะมาตรฐานวิชาชีพครูให้มีเกียรติ ศักดิ์ศรี โดยปรับปรุงโครงสร้างการเรียน วิชาชีพครู สร้างค่านิยมในอาชีพ นำระบบขั้นเงินเดือนมาใช้ให้รางวัลตอบแทนครูบนพื้นฐานความสามารถในการแข่งขัน และการฝึกอบรมให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่สอนในโรงเรียนที่มีปัญหาพิเศษและปรับเงินเดือนให้ครูสามารถดำรงชีพอยู่ได้อย่างเหมาะสมในสังคม

(๒.๓) ให้ครูสอนเด็กก่อนวัยเรียนหรือก่อนปฐมวัยมีใบประกอบวิชาชีพ โดยมีการเพิ่มพูนทักษะตลอดเวลา รวมทั้งจัดหาเงินทุนช่วยเหลือ

(๒.๔) ทบทวนขั้นตอนการให้คะแนนและการสอบวัดผลของสถาบันที่ผลิตครู เพื่อให้ผู้จบหลักสูตรสามารถได้รับการขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพได้ทุกคน รัฐจะต้องจัดให้ผู้จบหลักสูตรวิชาชีพนี้ มีงานทำ จัดสรรเงินทุนงบประมาณในการฝึกอาชีพช่างฝีมือให้คนหนุ่มสาวที่ไม่มีงานทำนานเกิน ๖ เดือน โดยใช้เงินกองทุนคนว่างงานที่ตั้งเอาไว้ในแผนงบประมาณการใช้จ่ายประจำปี

(๒.๕) จัดตั้งหลักสูตรการศึกษาในระยะสั้นที่หลากหลายในวิชาชีพให้แก่เยาวชนคนหนุ่มสาว ว่างงานต้องการหารายได้โดยรัฐ สภาท้องถิ่น หอการค้าให้การจัดฝึกอบรมอาชีพ

(๒.๖) สนับสนุนด้วยงบประมาณปีละ ๑๐๐ ล้านบาท เป็นเวลา ๕ ปี ในด้านการศึกษา กระจายให้ทั่วประเทศเพื่อการจัดซื้อจัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยี ข่าวสาร ข้อมูลใหม่ ๆ การมีอินเทอร์เน็ตใช้ รวมทั้งการพัฒนาเครือข่ายให้สามารถทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒.๗) ให้สภาโรงเรียนมีอำนาจในการจัดแผนการเรียนการสอน การทำรายงานประจำปี การออกกระเปาะบววินัยของโรงเรียน การจัดทำธรรมนูญโรงเรียนต้องมีรายละเอียดในการจัดการเรียน การสอน การบริการอาหารกลางวัน การลงทะเบียนของครู การเข้าเรียน และการมาเรียนของเด็ก

(๒.๘) ส่งเสริมให้มีการยกระดับมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

(๒.๙) ปรับปรุงการเรียนรู้หนังสือให้เด็กจบประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงมัธยมปลายมีคุณภาพทุกคน สามารถอ่านออกเขียนได้

(๒.๑๐) ให้ความยุติธรรมแก่คนรุ่นใหม่ในการศึกษา อาชีพ สิ่งแวดล้อมและสังคม โดยดำเนินการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเพื่อลดปัญหาการว่างงาน ฝึกอาชีพให้คนว่างงานมีงานทำ

(๒.๑๑) ปฏิรูประบบการศึกษาใหม่ให้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับจาก ๑๒ ปี เป็น ๑๔ ปี เริ่มตั้งแต่ระดับอนุบาล ระดับประถม ระดับมัธยมต้น จนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแบ่งเป็นระยะดังนี้ ๒-๖-๓-๓ ปี รวมเป็นเวลา ๑๔ ปี

(๒.๑๒) รัฐจะต้องจัดการศึกษาแบบให้ฟรีกับการศึกษาภาคบังคับ ในส่วนของค่าใช้จ่าย ค่าเล่าเรียน ค่าอุปกรณ์การเรียน การสอน อุปกรณ์เสริมทักษะ การเรียนพิเศษสำหรับเด็กที่เรียนอ่อน ค่ากิจกรรมของนักเรียน อุปกรณ์เครื่องแต่งกาย อาหารกลางวันที่เป็น ตลอดจนจัดให้มีรถรับส่งฟรี เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันว่า รัฐจะต้องจัดให้การศึกษาฟรี แต่ในสภาพความเป็นจริงปัจจุบันผู้ปกครองนักเรียนต้องแบกรับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มากมาย รายได้ไม่พอกับรายจ่าย

สภาพความยากจนของครอบครัวปัญหาที่ตามมาคือเด็กออกโรงเรียนกลางคัน การขาดเรียนบ่อยครั้ง เป็นปัญหาทางสังคมหลายด้าน ๆ

(๒.๑๓) ปรับปรุง แก้อัปเดตค่าเล่าเรียนในระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ให้ผู้เรียนจ่ายค่าเล่าเรียนให้น้อยลงมากที่สุด เพื่อส่งเสริมให้ทุกคนได้รับการศึกษาสูงขึ้น และเป็นการเปิดโอกาสทางการศึกษา ปรับปรุงระบบภาษีค่าเล่าเรียน เช่น ค่าหน่วยกิต ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ตลอดจนส่งเสริมงานวิจัยต่าง ๆ ให้กับนักศึกษา

(๒.๑๔) ส่งเสริมให้นานวัตกรรมด้านต่าง ๆ มาใช้ในทางการศึกษา ได้แก่ ชีววิศวกรรม วิศวกรรมสายพันธุ์ การคิดค้นวัสดุใหม่ ๆ ทางด้านเทคโนโลยี ข่าวสาร ข้อมูล เทคโนโลยีด้านสิ่งแวดล้อม ระบบพลังงานและเทคโนโลยีการคมนาคม

(๒.๑๕) สนับสนุนเงินงบประมาณในสถานศึกษาให้มากขึ้นและให้ทั่วถึงในด้านการคิดค้น ด้านนวัตกรรมใหม่ ๆ ในภาคอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมเคมี วิศวกรรมเครื่องกลและอุตสาหกรรมรถยนต์ตามขีดพัฒนาความสามารถของสถานศึกษานั้น ๆ

(๒.๑๖) สนับสนุนให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นลำดับความสำคัญสูงสุดและจัดการศึกษาให้ทุกคนได้มีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันและทั่วถึง

(๒.๑๗) กำหนดแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติให้ประชาชนได้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต เริ่มตั้งแต่การศึกษาภาคบังคับจนถึงระดับอุดมศึกษาให้โอกาสกับทุกคน โดยเพิ่มการเรียนรู้ตามความต้องการเรียนรู้ตามความถนัด ตลอดจนพัฒนาโครงข่ายระดับชาติเพื่อให้มั่นใจว่าจะบริการด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๒.๑๘) จัดการศึกษาเรื่องการเมืองอย่างแพร่หลายในกลุ่มวัยรุ่นและผู้ใหญ่ โดยใช้นโยบาย “ประชาธิปไตยศึกษา” เพื่อให้เยาวชนวัยหนุ่มสาวและประชาชนทั่วไปหันมาสนใจการเมืองมากขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่ความรู้การถ่วงดุลทางความคิดการตัดสินใจ เพื่อเลือกตัวแทนของตัวเองในระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับชาติ

(๒.๑๙) จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อวางระเบียบการจ่ายเงินอุดหนุนศูนย์เด็กเล็ก ลดช่องว่างในการศึกษาเด็กก่อนวัยเรียน จัดเงินอุดหนุนโครงการ “หนังสือที่บ้าน” ให้เด็กก่อนวัยเรียนมีหนังสืออ่านที่บ้านและริเริ่มโครงการใหม่ ๆ เช่น ศูนย์ทำการบ้านเพื่อแก้ปัญหาเด็กเรียนอ่อน

(๒.๒๐) ด้านนักเรียน ให้มีการดูแลด้านความปลอดภัยอย่างเคร่งครัด โดยให้ครูและโรงเรียน กำหนดกฎ ระเบียบความปลอดภัยของนักเรียนให้เข้มงวด เช่น เพิ่มโทษผู้ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน เรื่องยาเสพติด การพกพาและใช้อาวุธมาในสถานศึกษา

(๒.๒๑) ส่งเสริมสถาบันครอบครัว ให้เป็นสถาบันหลักในการดูแลรับผิดชอบอบรมสั่งสอน ให้เด็กรู้จักรักและเคารพต่อบิดา มารดาและครอบครัว การดูแลความปลอดภัยในหลาย ๆ ด้าน เพื่อป้องกัน เด็กและเยาวชนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรืออบายมุข โดยผู้ปกครองจะต้องให้ความร่วมมือกับครูที่โรงเรียน หรือแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่รัฐ

(๒.๒๒) จัดทำโครงการ “เริ่มระบบการคืนภาษี ๒%” ของค่าจ้างเงินเดือนแก่บริษัทที่สนับสนุน ให้ลูกจ้างเข้ารับการฝึกอบรม เสริมความรู้ ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพให้ลูกจ้างได้รับค่าจ้างเต็มเวลาและ โครงการ “สังคมแห่งการเรียนรู้” ให้แก่ชุมชนเพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนกับการศึกษา หาความรู้

๑๕. นโยบายด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม

(๑) เป้าหมาย เพื่อมุ่งพัฒนาขีดความสามารถและทักษะใหม่ ๆ ให้แก่ แรงงานไทย โดยการขยาย โอกาสทางการศึกษา จัดฝึกอบรมทักษะวิชาชีพให้กับผู้เข้าสู่แรงงาน สร้างงานเพิ่มขึ้น เพื่อให้รองรับกับ อัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นทุกวัน สนับสนุนแรงงานไทยให้เป็นอาชีพที่มั่นคง มีรายได้และสวัสดิการสังคม โดยใช้นโยบาย “ทั่วถิ่นมีงานทำ สร้างอุตสาหกรรมในท้องถิ่น ขจัดสิ้นเชิงครีดีแรงงานไทย”

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) สนับสนุนการจ้างงานชั่วคราว เพื่อแก้ปัญหาการว่างงานอย่างเร่งด่วน โดยการสนับสนุน การบรรจุผู้สำเร็จการศึกษาในระดับสูง ให้ปฏิบัติงานชั่วคราวในกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ส่วนในระดับ ท้องถิ่นดำเนินการโดยให้งบประมาณผ่านองค์การบริหารส่วนตำบล ให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ปัญหา แรงงานในท้องถิ่น

(๒.๒) สร้างงานเพื่อสร้างอาชีพให้ถาวร และรายได้ที่เป็นธรรมแก่แรงงาน มีสวัสดิการมั่นคง อันเป็นการสร้างหลักประกันการมีงานทำให้กับแรงงาน โดยสนับสนุนด้านเทคโนโลยีการผลิต การตลาด ให้เงินทุนกับอุตสาหกรรม และอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป การแปรรูปพืชผลทางการเกษตร อุตสาหกรรม ขนาดกลาง และขนาดย่อมในชนบทเชื่อมโยงภาคการผลิตในเมืองกับชนบทให้ทั่วถึงและครบวงจร เป็นตลาดแรงงานหลักขนาดใหญ่ในชนบท เพื่อรองรับแรงงานในท้องถิ่นซึ่งทำให้เกิดการจ้างงานอย่าง ต่อเนื่อง

(๒.๓) สร้างระบบหลักประกันการมีงานทำให้กับผู้ที่ทำงานเป็นลูกจ้าง บริษัทเอกชน โดยออกพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน การจ้างงาน การเลิกจ้างในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ ให้ลูกจ้างมีความมั่นคงในอาชีพและมีสวัสดิการอย่างเป็นธรรม นายจ้างจะต้องจ่ายค่าชดเชยในอัตราสูงสุด ถ้าลูกจ้างถูกออกจากงานอย่างไม่เป็นธรรม

(๒.๔) สร้างมาตรการด้านความปลอดภัยในชีวิตแก่ผู้ใช้แรงงาน และพนักงานทุกคน ในสถานประกอบการอย่างเต็มที่ โดยรัฐจะต้องดำเนินการอย่างเด็ดขาดกับผู้ประกอบการที่ฝ่าฝืนใช้แรงงาน ผิดประเภทที่มีความเสี่ยงสูงและอันตราย ตลอดจนการควบคุม การสร้างโรงงาน และสถานประกอบการ ให้ได้มาตรฐานเพื่อลดอุบัติเหตุจากการทำงาน

(๒.๕) สนับสนุนให้มีสหภาพลูกจ้าง สหพันธ์ลูกจ้าง สมาพันธ์แรงงาน โดยออกเป็นกฎหมาย คุ้มครองสิทธิการเป็นลูกจ้าง นายจ้าง เพื่อให้ลูกจ้างมีอำนาจต่อรองขั้นพื้นฐานในสวัสดิการของตนเอง และกรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนายจ้าง และให้เงินงบประมาณสนับสนุน ในกิจกรรมต่าง ๆ กับสมาพันธ์แรงงานที่มุ่งเน้นสร้างสรรค์สังคมและความสงบ เรียบร้อย

(๒.๖) สนับสนุนให้มีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง เพื่อป้องกันกรณีมีข้อพิพาท โดยรัฐบาลจะต้องเป็นตัวกลางในการแก้ปัญหาและเป็นสื่อกลางที่ดี

(๒.๗) ส่งเสริมและคุ้มครองแรงงานไทยในต่างประเทศ โดยมีมาตรการด้านกฎหมาย ให้ชัดเจนกับการช่วยเหลือแรงงาน ใช้นโยบายด้านการต่างประเทศ และการทูตให้เป็นผลสำเร็จกับประเทศ ที่มีแรงงานไทยไปทำงาน ออกกฎหมายเพิ่มโทษเอาผิดกับผู้กระทำความผิด เพิ่มมาตรการให้เข้มงวดกับผู้เดินทางเข้าออกระหว่างประเทศ

(๒.๘) ส่งเสริมและการยกระดับฝีมือแรงงานไทยสู่มาตรฐานสากล โดยการสนับสนุนภาครัฐ ภาคเอกชนและองค์กรเอกชนอื่น ๆ ในการพัฒนาฝีมือแรงงานให้ได้มาตรฐานตามความต้องการของ ตลาดแรงงานและใช้มาตรการด้านภาษีเป็นเครื่องจูงใจให้นายจ้างมีส่วนร่วม

๑๖. นโยบายด้านการคมนาคมขนส่ง

(๑) เป้าหมาย เพื่อเชื่อมโยงการคมนาคมให้กว้างไกลและทั่วถึงสู่ความเป็นหนึ่งในภูมิภาคเอเชีย ขยายโครงการคมนาคมขนส่งให้ได้มาตรฐานครอบคลุมทั่วประเทศ ให้การสนับสนุนการพัฒนา ระบบขนส่ง ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและเป็นธรรมกระจายสู่ทุกภูมิภาค

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ขยายโครงการคมนาคมขนส่งทางบกให้ทั่วถึงและครอบคลุม โดยในเบื้องต้นจะต้องขยายทางหลวงหลักเป็น ๔ ช่องทาง เพื่อเชื่อมการคมนาคมระหว่างจังหวัดให้แล้วเสร็จภายใน ๑๐ ปี และภายใน ๑๕ ปี ให้มีการสร้างถนนเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีพื้นที่ติดต่อกัน เช่น ที่อำเภอแม่สาย อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานี อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ชายแดนจังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน ชายแดนจังหวัดตราด จังหวัดสตูล สงขลา และจังหวัดนราธิวาส โดยการสนับสนุนเงินงบประมาณจากรัฐ และจากต่างประเทศที่มีภาคีทางการค้าร่วมกันเพื่อการขนส่งทางการค้าและพาณิชย์ให้มากขึ้น

(๒.๒) ด้านการขนส่งทางบก เร่งรัดพัฒนาทางหลวงพิเศษระหว่างเมืองให้มีมาตรฐานเป็นเส้นทางใหม่ที่หลีกเลี่ยงชุมชน มีการควบคุมสัญญาณจราจรให้มีมาตรฐาน และมีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น

(๒.๓) ปรับปรุงและพัฒนาการโครงสร้างการรถไฟแห่งประเทศไทย เพื่อก่อสร้างทางรถไฟสายใหม่ให้ครอบคลุมทั่วทุกจังหวัดที่ยังไม่มีการรถไฟไปถึง โดยกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติให้ดำเนินก่อสร้างโดยกรมทางหลวง เปิดเสรีให้เอกชนรายอื่นประกอบกิจการขนส่งสินค้าทางรถไฟ ตั้งองค์กรใหม่ขึ้นเพื่อการบริหารจัดการทรัพย์สินของการรถไฟให้รัฐและประชาชนได้ประโยชน์สูงสุด

(๒.๔) ด้านการขนส่งทางน้ำจะพัฒนาส่งเสริมให้กองทัพเรือเป็นกองเรือพาณิชย์ ด้วยการเพิ่มขนาดเรือในกองทัพเพื่อการขนส่งทางทะเลระหว่างประเทศ ส่งเสริมการลงทุนด้านการขนส่งทางน้ำและชายฝั่งทะเล

(๒.๕) ด้านการขนส่งทางอากาศ ส่งเสริมให้มีการสร้างสนามบินแห่งใหม่เพิ่มขึ้นเพื่อการคมนาคม การท่องเที่ยว การพาณิชย์และการค้า โดยรัฐเป็นผู้ลงทุนร่วมกับเอกชน

(๒.๖) ใช้นโยบายน่านฟ้าเสรีทางการค้าอย่างเป็นรูปธรรมและครอบคลุมทั้งธุรกิจการบินในประเทศและระหว่างประเทศให้ประเทศได้ประโยชน์สูงสุดและเพื่อส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศให้มากขึ้น

๑๗. นโยบายด้านสิทธิมนุษยชน

(๑) เป้าหมาย เพื่อยึดมั่นในเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่บัญญัติสาระพื้นฐานของสิทธิมนุษยชน ประกอบด้วย การเคารพสิทธิ สักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความเสมอภาค สิทธิและเสรีภาพของประชาชนในฐานะปัจเจกชนและชุมชนทั้งสิทธิขั้นพื้นฐานในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน สิทธิในการประกอบอาชีพที่พึงปรารถนา สิทธิการดำรงชีวิตอยู่ทั่วไปอย่างเป็นธรรม

สิทธิการรวมกลุ่ม เพื่อมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากร และชีวิตความเป็นอยู่ของตน การจัดตั้งองค์กรอิสระใหม่ เพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิของประชาชนมิให้ถูกละเมิดภายใต้สภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จะเร่งส่งเสริมการสร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชน พร้อมด้วยจัดอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) ส่งเสริม รมรงค์ ปลุกฝัง ความเคารพในคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ โดยปรับปรุงกลไกภาครัฐ สนับสนุนกิจการขององค์กรเอกชน เพื่อร่วมกันสร้างสรรค์สังคมให้มีความเสมอภาค และสันติ โดยปลุกฝังวางรากฐานการหล่อหลอมให้ทุกคนตระหนักเข้าใจทัศนคติ และพฤติกรรมที่เคารพ ในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ของคนอื่นด้วยการจัดการศึกษา วิจัยและการรณรงค์ทุกระดับในรูปแบบที่หลากหลาย

(๒.๒) ส่งเสริมให้มีปฏิรูปกระบวนการยุติธรรม เพื่อความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตของทุกคน อย่างเสมอภาคภายใต้กฎหมายที่เป็นธรรม กระบวนการยุติธรรมเป็นกลไกหลักในการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิของทุกคนทั้งตัวบทกฎหมาย ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการต้องมีความเป็นธรรม ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเคารพคุณค่าของความเป็นมนุษย์ และการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมให้สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

(๒.๓) ปรับปรุงกระบวนการออกกฎหมาย การตรากฎหมาย และวิธีปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและจัดการเลือกปฏิบัติกับคนในสังคม ในทางปฏิบัติด้านกฎหมายให้อยู่บนฐานแนวคิดที่ไม่ละเมิดสิทธิมนุษยชนในเบื้องต้น

(๒.๔) ส่งเสริมการทำงานองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ให้ดำเนินการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์กรอิสระต้องได้รับการยอมรับจากสังคมอย่างกว้างขวางและมีความเป็นกลาง ไม่เอนเอียงฝักใฝ่กับฝ่ายใดเป็นเด็ดขาด

(๒.๕) สนับสนุนองค์กรภาคประชาชนให้มีส่วนร่วมในการปกป้องสิทธิมนุษยชนของคนทุกกลุ่มทุกอาชีพ

(๒.๖) ส่งเสริมและสนับสนุนให้ความสำคัญกับกระบวนการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมด้วยความเอื้ออาทรและทัศนคติที่ดีต่อกัน เพื่อส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ปกป้องหรือลดข้อขัดแย้งในสังคมและนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

(๒.๓) การส่งเสริมให้ความรู้กับประชาชนระดับรากหญ้าที่ได้รับการศึกษาน้อย อยู่ห่างไกล ความเจริญ ให้มีความเข้าใจในเรื่องสิทธิมนุษยชน เพื่อการปกป้องสิทธิเสรีภาพของตนเอง มิให้ถูกบุคคลอื่น ละเมิด

๑๘. นโยบายเกี่ยวกับความมั่นคง

(๑) เป้าหมาย เพื่อพัฒนาให้กองทัพไทยทั้งสามเหล่าทัพมีประสิทธิภาพและศักยภาพสูงในการรบ สนับสนุนเงินงบประมาณส่งเสริมการพัฒนาอาวุธยุทโธปกรณ์ และอุปกรณ์รบให้มากขึ้น ให้มีอาวุธ ที่ทันสมัยก้าวหน้าทัดเทียมกับอารยประเทศ และสำคัญยิ่งก็เพื่อความปลอดภัยในการรักษาความสงบ เรียบร้อยภายในประเทศและเพื่อปกป้องรักษาดินแดนประเทศไทย

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) จัดสรรเงินงบประมาณให้เพียงพอในแต่ละกองทัพเพื่อจัดซื้ออาวุธเครื่องบินที่ทันสมัย ในการรบ

(๒.๒) พัฒนา ส่งเสริมกองทัพให้มีส่วนในการพัฒนาประเทศ เช่น ด้านการศึกษาในกองทัพ มีส่วนร่วมในการให้การศึกษาแก่เด็กและเยาวชนในท้องถิ่นทุรกันดาร หรือในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่มีปัญหา

(๒.๓) จัดการกับปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยสร้างความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดระหว่างข้าราชการกับประชาชนในพื้นที่ สร้างจิตสำนึกในความเป็นชาติ ศาสนา ไม่ใช่เรื่องแบ่งแยกความเป็นชาติเดียวกัน สร้างความเป็นปึกแผ่นของคนในชาติ เช่น ให้ความเท่าเทียม สิทธิต่าง ๆ ในความเป็นคนให้เท่าเทียมกันโดยหน่วยงานรัฐ เช่น ครู ทหาร ตำรวจ ข้าราชการท้องถิ่น องค์กรปกครองท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น และประชาชนในพื้นที่ต้องประสานร่วมมือกันในการแก้ปัญหา ไม่ใช่แต่หน่วยงานรัฐ หากแต่ให้ประชาชนเป็นคนสอดส่องดูแลเป็นหูเป็นตาแทนรัฐ

(๒.๔) ส่งเสริมให้กองทัพเข้าร่วมโครงการการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ เช่น การคมนาคม การขนส่ง การพาณิชย์ การเดินเรือให้มากขึ้นเพื่อเสริมสร้างรายได้ให้กับกองทัพ โดยการจัดแบ่งงาน ของเหล่าทัพให้สอดคล้องกับหน่วยงานที่เข้าร่วม

(๒.๕) ให้กองทัพมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า ป่าไม้ และธรรมชาติต่าง ๆ โดยทำในรูปแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาสังคม โดยกองทัพเป็นผู้นำร่องสนับสนุนร่วมกับหน่วยทหาร กองประจำการและหน่วยทหารพลสำรอง

(๒.๖) ปรับปรุงสวัสดิการให้กับครอบครัวทหาร ปรับปรุงการจ่ายบำเหน็จบำนาญให้มีขั้นตอน น้อยลง สร้างขวัญและกำลังใจให้กับครอบครัวทหารที่เสียชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่ และปรับเงินเดือน ข้าราชการชั้นผู้น้อยให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน

(๒.๗) ปรับปรุงพัฒนาหน่วยข่าวกรองให้มีประสิทธิภาพสูง สื่อสารอันรวดเร็วเพื่อให้ทัน ต่อสถานการณ์และเหตุการณ์ก่อการร้ายข้ามชาติ หน่วยข่าวที่เกี่ยวกับความมั่นคงที่อาจจะเป็นการนำไปสู่ ความเลวร้ายต่อสถานการณ์ในห้วงการเป็นข่าวห้ามเผยแพร่ใด ๆ ทั้งสิ้น

๑๕. นโยบายด้านการต่างประเทศ

(๑) เป้าหมาย เพื่อมุ่งสร้างพันธมิตร พหุทกัษ์ผลประโยชน์และเพิ่มบทบาทของประเทศไทย ในด้านประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนให้โดดเด่นชัดเจนบนเวทีโลก รวมทั้งการส่งเสริมธุรกิจระหว่าง ประเทศด้วยนโยบายการทูตนำการค้า

(๒) วิธีดำเนินการ

(๒.๑) เสริมสร้างความมั่นใจต่อมาตรการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจแก่นานาประเทศ และเผยแพร่ศักยภาพของประเทศไทยในด้านการลงทุน การค้า การท่องเที่ยวและการบริการต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ประเทศมีรายได้มากขึ้นและเป็นประเทศหนึ่งในประเทศทั่วโลกที่จับตามองว่าเป็นประเทศ ที่น่าลงทุน

(๒.๒) ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีกับประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก โดยใช้ ความสัมพันธ์ด้านการทูตและประวัติศาสตร์การสัมพันธ์ไมตรีทางการทูต

(๒.๓) ขยายความร่วมมือและพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศในกลุ่มอาเซียนให้แน่นแฟ้น ยิ่งขึ้นในทุกด้านทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมควบคู่กับการสนับสนุนร่วมมือในเรื่อง เขตการค้าเสรีอาเซียนให้ประสบผลสำเร็จ และให้มีการส่งเสริมการส่งออกผลผลิตด้านการเกษตรให้มาก ที่สุด

(๒.๔) พัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ ภายใต้ ระบบการค้าเสรีให้เกิดการแข่งขันอย่างเป็นธรรมและกำกับดูแลไม่ให้ธุรกิจ หรือสินค้าไทยถูกเอาเปรียบ ดำเนินการลดความขัดแย้งและข้อพิพาทระหว่างประเทศที่เกิดจากปัญหาทางการค้า การลงทุน การถ่ายทอด เทคโนโลยี

(๒.๕) ออกกฎหมายให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เกิดจากการประดิษฐ์คิดค้นของคนไทย

(๒.๖) เน้นบทบาทประเทศไทยให้โดดเด่นด้านการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ตามทฤษฎีใหม่ให้เป็นไปอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยการเผยแพร่และเสริมสร้างบทบาทประเทศไทยในเวทีโลกด้วยการเป็นผู้นำ

(๒.๗) ดำเนินการให้ความคุ้มครอง ส่งเสริมสิทธิประโยชน์และอำนวยความสะดวกให้กับคนไทย แรงงานไทย และธุรกิจภาคเอกชนของไทยในต่างประเทศ ให้ได้รับความเป็นธรรมและอบอุ่นใจเสมือนอยู่ในประเทศไทย

(๒.๘) สนับสนุนให้ประเทศไทยมีบทบาทด้านการคุ้มครอง การส่งเสริมค่านิยมประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนเพิ่มขึ้นในเวทีโลก เพื่อพิทักษ์สิทธิของมนุษยชาติให้เป็นไปด้วยความเสมอภาคตามระบอบประชาธิปไตย

(๒.๙) ประสานความร่วมมืออย่างจริงจังในการผนึกกำลังกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศให้ครอบคลุมทุกปัญหาเพื่อป้องกันและขจัดปัญหาองค์กรก่อการร้ายข้ามชาติที่บ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งเรื่องปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ การค้ามนุษย์ การหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายให้หมดสิ้นโดยเร็ว

(๒.๑๐) เร่งปฏิรูปการบริหารราชการในต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพในการช่วยเหลือคนไทย แรงงานไทย และธุรกิจไทย โดยการลดหน่วยงานที่ปฏิบัติงานซ้ำซ้อน ดำเนินการในรูปแบบที่ไทยแลนด์ที่มีความเป็นเอกภาพเพื่อการปฏิบัติงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทิศทางเดียวกัน

(๒.๑๑) เพิ่มบทบาทของประเทศไทยในเวทีโลกด้วยการแสวงหาความร่วมมือกับประเทศในยุโรปหรือเอเชียหรือกลุ่มประเทศใหม่ ๆ ให้มากขึ้น เพื่อเป็นด่านหน้าให้กับนักธุรกิจไทยในการติดต่อค้าขาย และการร่วมมือรักษาสันติภาพภายใต้กรอบขององค์กรสหประชาชาติเพื่อความสงบสุขและอยู่ร่วมกันอย่างสันติของประชาคมโลก

อุดมการณ์ของพรรคสังคมนิยม

(๑) สร้างประชาธิปไตยให้เป็นของประชาชนคนส่วนใหญ่ สร้างพรรคให้เป็นพรรคของมวลชนชนชั้นที่มีรายได้ต่ำ กรรมกร กรรมชีพหาเช้ากินค่ำให้มีความตื่นตัว มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายพรรคการเมืองในแนวนโยบายมหาชน และจัดตั้งองค์กรพัฒนาเพื่อประชาธิปไตย และยกระดับแนวความคิดทางการเมืองให้กับประชาชนที่มีความสนใจ

(๒) ปฏิบัติตามหลักการที่สำคัญที่สุดของอุดมการณ์สังคมนิยมคือ ให้ทุกคนมีจิตสำนึก สร้างความชอบธรรมในระบบเศรษฐกิจและในสังคมให้เกิดขึ้น ลดช่องว่างของชนชั้นที่ห่างกันในแง่ของรายได้ ฐานะความเป็นอยู่ในสังคมไทย ลดความเห็นแก่ตัว การเอาใจเอาเปรียบต่อกันลง เพื่อพี่น้องร่วมชาติ ร่วมโลกทุกคนไม่ว่าจะผิวขาว ผิวดำ เพศใด ๆ ศาสนาใด ๆ คนปกติหรือคนพิการ ชนเผ่าใด ๆ จะต่างกัน ด้วยอุดมการณ์หรือความเชื่อใด ๆ ก็ล้วนแต่เป็นสมาชิกทางสังคมที่ต้องมีความเสมอภาคกัน จะต้องได้รับความเป็นธรรม มีสิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ในสังคมมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน สิทธิมนุษยชนจะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและเป็นจริง

(๓) พัฒนาครอบครัวไทย ยกกระดับชีวิตความเป็นอยู่ให้อยู่ดีกินดี มีความรัก ความอบอุ่น รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีและครอบครัวให้ดียิ่งขึ้น ประชาชนจะต้องมีความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน ประชาชนคือ ทรัพยากรที่มีค่ายิ่งกว่าสิ่งใด พัฒนาเชิดชูประเพณีต่าง ๆ ตลอดจนวัฒนธรรมที่ดีงาม ขจัดวัฒนธรรมที่เลวทรามออกไป พัฒนาการเกษตรให้เป็นแหล่งธัญญาหารที่ยิ่งใหญ่ของโลกแห่งหนึ่ง รักษาเอกลักษณ์ของไทย รักษาความเป็นไทย ความเป็นชาตินิยมบนความพอดี

(๔) สร้างเศรษฐกิจแบบพอเพียงและแบบพึ่งพาตัวเองสำหรับประชาชนหรือชุมชน การพึ่งพาตัวเอง หมายความว่า ชุมชนจะใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งหมดให้เกิดประโยชน์สูงสุดร่วมกัน ซึ่งเป็นเจ้าของร่วมกัน เพื่อสวัสดิการของตนเองและเพื่อการพัฒนาของเขาเอง จะต้องไม่มีความคิดว่ารัฐบาลหรือหน่วยงานในท้องถิ่นจะมาช่วยทำนั่นทำนี่ให้ก่อนที่ตัวเองจะได้ทำอะไรให้ก้าวหน้า จะได้รับความช่วยเหลือจากภายนอกในรูปแบบของการแนะนำความชำนาญและเงินกู้ยืมมาทำทุน ซึ่งจำเป็นจะต้องตระหนักให้ดีด้วยว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องขอใช้คืนให้กับรัฐไม่ทางตรงก็ทางอ้อม

(๕) สร้างวัฒนธรรมใหม่ทางการเมือง โดยมุ่งเน้นให้นักการเมืองมีจริยธรรม ศีลธรรม เป็นที่น่าเชื่อถือของสังคม สร้างจิตสำนึกในหมู่นักการเมืองให้มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่สูงขึ้น ผู้นำที่ขาดจิตสำนึก และรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติไร้จริยธรรมทางการเมือง จะต้องได้รับการลงโทษจากประชาชนและสังคมเป็นบทเรียนต่อไป

(๖) กระจายอำนาจทางการเมือง ขจัดสิ้นการผูกขาดทางการเมืองของคนบางกลุ่มที่ใช้อำนาจทางการเมือง แสวงหาผลประโยชน์เพื่อตัวเองและพวกพ้อง

ข้อบังคับพรรคสังคมไทย

พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อบังคับพรรคสังคมไทย พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยที่ประชุมคณะผู้จัดตั้งพรรคสังคมไทยเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๕ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์กำหนดข้อบังคับพรรคฉบับนี้เพื่อเป็นแนวทางและหลักเกณฑ์ในการบริหารพรรคและการดำเนินกิจการทางการเมืองของพรรคให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงกำหนดข้อบังคับพรรคไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับพรรคนี้เรียกว่า “ข้อบังคับพรรคสังคมไทย พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับพรรคนี้ตั้งแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนเป็นต้นไป

หมวดที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๓ พรรคการเมืองที่ใช้ข้อบังคับนี้ให้เรียกว่า “พรรคสังคมไทย” ใช้อักษรย่อว่า (สท.) เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า “SOCIAL THAI PARTY” ใช้อักษรย่อว่า (STP.) ใช้เครื่องหมายเป็นภาพวงกลมสองวงประกอบเป็นพื้นที่สีขาว เส้นวงกลมเป็นเส้นสีน้ำเงิน มีเส้นรอบวงกลมด้านนอกเป็นสีแดง วงกลมนอกภายในบรรจุอักษรสีน้ำเงินชื่อพรรคเป็นภาษาไทยว่า “พรรคสังคมไทย” อยู่ด้านบน และมีชื่อเป็นอักษรสีน้ำเงินภาษาอังกฤษว่า “SOCIAL THAI PARTY” อยู่ด้านล่าง โดยมีดาวสีน้ำเงินคั่นกลางข้างละหนึ่งดวง วงกลมในประกอบด้วย ภาพพานรัฐธรรมนูญสีทองอยู่ตรงกลางของวงกลม มีรวงข้าวสีทองรองรับอยู่ด้านล่าง ดังปรากฏภาพลักษณะและคำอธิบายตามข้อ ๔ และข้อ ๕ แห่งข้อบังคับนี้

ข้อ ๔ ภาพเครื่องหมายพรรคสังคมไทยใช้ ดังนี้

ข้อ ๕ อธิบายภาพเครื่องหมายพรรคสังคมนิยมไทย เครื่องหมายของพรรค ประกอบด้วย

๕.๑ ภาพเครื่องหมายของพรรคสังคมนิยมไทยเป็นภาพวงกลมสองวงประกอบเป็นพื้นที่สีขาวเส้นวงกลมเป็นเส้นสีน้ำเงินและมีเส้นรอบวงกลมด้านนอกเป็นเส้นสีแดง ความหมายของพรรคเป็นพรรคที่จะดำเนินนโยบายโดยยึดผลประโยชน์ของชาติเป็นหลักและยึดถือจารีต ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมแบบไทย ให้รู้จักวิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างพอเพียงควบคู่กับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ มีการกระจายรายได้ให้ถึงระดับรากหญ้า

๕.๒ วงกลมนอก ประกอบด้วย อักษรภาษาไทยสีน้ำเงินว่า “พรรคสังคมนิยมไทย” อยู่ด้านบน โดยมีอักษรภาษาอังกฤษสีน้ำเงินว่า “SOCIAL THAI PARTY” อยู่ด้านล่าง และมีดาวสีน้ำเงินสองดวง คั่นกลางข้างละหนึ่งดวง

๕.๓ วงกลมใน ประกอบด้วย พานรัฐธรรมนูญสีทองอยู่ตรงกลางของวงกลม มีรวงข้าวสีทองรองรับอยู่ด้านล่าง

๕.๔ พานรัฐธรรมนูญ หมายถึง อุดมการณ์ของพรรคจะดำเนินนโยบาย โดยยึดมั่น การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ของชาติ

๕.๕ รวงข้าวสีทอง หมายถึง ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศมีอาชีพเป็นเกษตรกร และประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตข้าวสำคัญอันดับหนึ่งของโลก โดยมีข้าวเป็นสินค้าหลักส่งไปขายทั่วโลก รวงข้าวสีทองยังหมายถึงความถึง ความอุดมสมบูรณ์ ความเจริญก้าวหน้า ด้านการเกษตรของประเทศ จะต้องได้รับการพัฒนาแบบยั่งยืน โดยไม่กระทบต่อวิถีชีวิตดั้งเดิมของเกษตรกรและยกระดับรายได้ ฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

ข้อ ๖ ตรายางเครื่องหมายสำหรับประทับรับรองเอกสารของพรรคสังคมนิยมไทยใช้เป็นภาพเครื่องหมาย เช่นเดียวกับข้อ ๔ แต่ย่อขนาดให้เล็กลงและมีสีเดียวดังภาพ

ข้อ ๗ ที่ตั้งสำนักงานใหญ่พรรคสังคมนิยม ตั้งอยู่บ้านเลขที่ ๑๐๔/๑๗๘ หมู่ที่ ๕ ถนนร่มเกล้า แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๕๑๐

การโยกย้ายที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของพรรค ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค โดยมติเห็นชอบไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๘ สาขาพรรคสังคมนิยมที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งประจำเขตเลือกตั้งใด ๆ ให้เรียกชื่อว่า “พรรคสังคมนิยม สาขา.....” โดยมีชื่อ ตำบล อำเภอ และจังหวัดกำกับไว้ด้วย

หมวดที่ ๒

สมาชิกภาพ

ข้อ ๙ สมาชิกพรรคสังคมนิยมมี ๓ ประเภท คือ

(๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์

(๒) สมาชิกสามัญ

(๓) สมาชิกสมทบ

ข้อ ๑๐ สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลที่มีอุปการคุณต่อพรรค หรือผู้ทรงคุณวุฒิพิเศษ หรือผู้เชี่ยวชาญที่คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้เชิญเข้าเป็นสมาชิกพรรค โดยบุคคลดังกล่าวตอบรับการเชิญเป็นหนังสือ ส่วนการจ่ายค่าบำรุงพรรคจะจ่ายหรือไม่ก็ได้ แล้วแต่ความประสงค์ของบุคคลดังกล่าว ให้สิทธิการเป็นสมาชิกพรรคเช่นเดียวกับสมาชิกประเภทสามัญ

ข้อ ๑๑ สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลที่ยื่นใบสมัครตามข้อบังคับ และคณะกรรมการบริหารพรรคมีมติอนุมัติให้เป็นสมาชิกได้ มีสิทธิได้รับเลือกตั้งให้เป็นกรรมการบริหารพรรคตามตำแหน่งต่าง ๆ ของพรรค

สมาชิกสามัญต้องเสียค่าบำรุงพรรคประจำปี ส่วนอัตราที่จะเก็บเท่าไร และจะเก็บเมื่อใดนั้น ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค และผู้ที่เป็นสมาชิกสามัญก่อตั้งพรรคอยู่ก่อนวันใช้ข้อบังคับพรรคนี้ ให้ถือว่าเป็นสมาชิกสามัญโดยไม่ต้องสมัครใหม่

ข้อ ๑๒ สมาชิกสมทบ ได้แก่ บุคคลที่ยื่นใบสมัครต่อพรรค สำนักงานใหญ่และคณะกรรมการบริหารพรรคได้อนุมัติให้เป็นสมาชิกสมทบได้โดยไม่ต้องเสียค่าบำรุง แต่ไม่มีสิทธิได้รับเลือกตั้งให้เป็นกรรมการบริหารพรรค สมาชิกสมทบที่ได้รับเชิญจากพรรคสามารถเข้าร่วมประชุมใหญ่สามัญประจำปีได้ หรือประชุมใหญ่วิสามัญอื่น ๆ ที่คณะกรรมการบริหารพรรคเชิญเข้าร่วมประชุม โดยจัดทำทะเบียน

สมาชิกไว้ที่สำนักงานใหญ่เพื่อให้นายทะเบียนตรวจสอบหรือส่งนายทะเบียนพรรคการเมืองเมื่อเรียกตรวจสอบหรือตามมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๑๓ บุคคลผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ มีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกของพรรค

(๑) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันที่ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิก

(๓) ไม่เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช

(๔) ไม่เป็นคนที่ไม่สามารถรู้ความสามารถ หรือเสมือนรู้ความสามารถ หรือบุคคล

ล้มละลาย

(๕) ไม่ถูกคุมขังโดยหมายของศาล หรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๖) ไม่อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

(๗) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต จิตฟั่นเฟือนและไม่สมประกอบ

(๘) เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๙) มีความเข้าใจในนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค ตั้งใจสนับสนุนกิจการของพรรคและ

จะปฏิบัติตามข้อบังคับพรรคทุกประการ

(๑๐) ไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น

ข้อ ๑๔ การสมัครเป็นสมาชิกพรรค ให้ผู้สมัครยื่นกรอกใบสมัครตามแบบพิมพ์ของพรรคต่อนายทะเบียนพรรคหรือเจ้าหน้าที่ของพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายแต่งตั้งจากหัวหน้าพรรค หรือประธานสาขาพรรค แล้วให้เลขานุการพรรคพิจารณาเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรค และเมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคอนุมัติให้รับเป็นสมาชิกได้ สมาชิกผู้นั้นหรือสมาชิกประเภทอื่น ๆ ตามข้อบังคับพรรคข้อ ๕ (๑) (๒) (๓) มีสิทธิได้รับบัตรประจำตัวสมาชิกพรรคไว้เป็นหลักฐาน และมีสิทธิต่าง ๆ ในการเข้าร่วมประชุมสามัญประจำปีตามคำเชิญของมติคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๑๕ การคัดค้านผู้สมัครเป็นสมาชิกสามัญต้องทำเป็นหนังสือ มีสมาชิกสามัญรับรองไม่น้อยกว่าสามคน และต้องชี้แจงเหตุผลในการคัดค้านประกอบด้วย

คำคัดค้านให้ยื่นต่อเลขานุการพรรคหรือประธานสาขาพรรค แล้วแต่กรณี และให้สงวนคำคัดค้านไว้เป็นความลับ

เมื่อมีคำคัดค้านดังกล่าว การออกเสียงลงคะแนนของคณะกรรมการบริหารพรรคเพื่อรับหรือ
ไม่รับผู้ถูกคัดค้านเป็นสมาชิกให้ออกเสียงโดยลงคะแนนลับ

ข้อ ๑๖ ถ้าคณะกรรมการบริหารพรรคมีมติไม่รับผู้ใดเป็นสมาชิกสามัญโดยจะมีคำคัดค้าน
หรือไม่ก็ตาม ให้มีหนังสือแจ้งไปให้ผู้ยื่นทราบโดยเร็ว คำวินิจฉัยของคณะกรรมการบริหารพรรคให้ถือว่า
ถึงที่สุด

ข้อ ๑๗ สมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกตามข้อบังคับพรรคข้อ ๑๓

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้ออกตามข้อ ๑๐๓ (๕)

(๕) ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ยุบเลิกพรรค

(๖) ไปเป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น

ข้อ ๑๘ การสิ้นสุดของสมาชิกภาพตามข้อ ๑๗ (๔) ถ้าสมาชิกผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรด้วย มติของพรรคต้องเป็นมติของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรคและ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรค และมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของ
จำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมด และการลงมติให้
ลงคะแนนลับเท่านั้น แต่ถ้าสมาชิกผู้นั้นได้อุทธรณ์ต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พรรค
มีมติคัดค้านว่ามติดังกล่าวมีลักษณะ ตามมาตรา ๔๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญ
วินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมิได้มีลักษณะ ตามมาตรา ๔๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ ให้ถือว่าสมาชิกภาพ
สิ้นสุดลงนับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่ามติดังกล่าวมีลักษณะ
ตามมาตรา ๔๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ สมาชิกผู้นั้นอาจเข้าเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้
ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย

ให้หัวหน้าพรรคส่งรายงานหรือเอกสารเกี่ยวกับการมีมติไปยังประธานรัฐสภาและนายทะเบียน
พรรคการเมืองภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่พรรคมีมติ

ข้อ ๑๙ การลาออกจากสมาชิกภาพของพรรคให้ปฏิบัติ ดังนี้

(๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์และสมาชิกสมทบ ยื่นหนังสือเป็นหลักฐานต่อเลขาธิการพรรคและมีผลเมื่อหัวหน้าพรรคลงนามรับใบลาออก

(๒) สมาชิกสามัญ ยื่นใบลาออกเป็นหลักฐานต่อสำนักงานใหญ่ของพรรคและมีผลเมื่อหัวหน้าพรรคหรือเลขาธิการพรรค และหรือกรรมการบริหารที่ได้รับมอบหมายจากพรรคลงนามในใบลาออก

หมวด ๓

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกพรรค

ข้อ ๒๐ สมาชิกพรรคมีสิทธิ ดังต่อไปนี้

(๑) มีสิทธิในการเสนอข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อพรรค

(๒) มีสิทธิได้รับการคัดเลือกจากพรรคให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคในการเลือกตั้งทั้งปวงที่ราษฎรเป็นผู้ใช้สิทธิ

(๓) มีสิทธิได้รับเลือกตั้งหรือแต่งตั้งเป็นผู้ปฏิบัติงานหรือกรรมการสาขาหรืออนุกรรมการในคณะต่าง ๆ หรือกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนที่ปรึกษาพรรค

(๔) สิทธิอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคจะพิจารณาเป็นกรณีไป

(๕) สมาชิกที่จะได้รับสิทธิดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติเหล่านี้ คือ

(ก) สามารถอธิบายอุดมคติ นโยบาย และข้อบังคับของพรรคให้ประชาชนเข้าใจและยินดีเข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

(ข) เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาขัดแย้งหรือบกพร่องจนได้รับการตำหนิจากคณะกรรมการบริหารพรรคและ/หรือจากสมาชิกพรรคทั่วไป

(ค) เป็นผู้ที่เสียสละและพากเพียรในการปฏิบัติตามอุดมคติของพรรคจนปรากฏผลตามความมุ่งหมายของพรรค

(ง) มีคุณสมบัติอื่น ๆ เช่น ทางด้านวิชาการหรือประสบการณ์ที่เป็นผลสำเร็จและมีความพร้อมต่อการปฏิบัติงาน

(๖) ถ้าสมาชิกพรรคในสัดส่วน ดังต่อไปนี้

(ก) สมาชิกพรรคที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมด

(ข) กรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมการบริหารพรรคหรือ

(ค) สมาชิกสามัญทั่วไปของพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าห้าสิบห้าคน เห็นว่ามติหรือข้อบังคับพรรคในเรื่องใดจะขัดต่อสถานะและการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญ หรือขัดหรือแย้งกับหลักการพื้นฐานแห่งการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีสิทธิร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า มติหรือข้อบังคับดังกล่าวขัดหรือแย้งกับหลักการพื้นฐานแห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ให้มติหรือข้อบังคับนั้นเป็นอันยกเลิกไป

ข้อ ๒๑ สมาชิกพรรคมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ร่วมรับผิดชอบต่อเสถียรภาพของพรรค และให้ความร่วมมือในกิจกรรมของพรรค ด้วยจิตสำนึกในอุดมคติของพรรคในฐานะเป็นเจ้าของพรรคร่วมกัน

(๒) สนับสนุนสมาชิกผู้ที่พรรคได้พิจารณาส่งลงสมัครรับเลือกตั้งในทุกระดับ และให้ความร่วมมือในการดำเนินงานของพรรคด้วยความเต็มใจและบริสุทธิ์ใจ

(๓) ยึดมั่นและปฏิบัติตามกฎ ระเบียบและข้อบังคับของพรรคโดยเคร่งครัด

(๔) ต้องชำระค่าบำรุงตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

หมวด ๔

ความรับผิดชอบต่อพรรคต่อสมาชิกพรรค

ข้อ ๒๒ ความรับผิดชอบต่อพรรคต่อสมาชิกพรรคมี ดังนี้

(๑) พรรคจะจัดการส่งเสริมสถานภาพของสมาชิกพรรคให้มีสมรรถภาพต่อการดำรงชีวิตของตนเองและครอบครัว

(๒) พรรคจะดำเนินการทางการเมืองอย่างจริงจัง เพื่อให้พรรคได้ก้าวไปสู่การมีบทบาททางการเมือง และเข้าสู่การบริหารประเทศ เพื่อความเจริญ และสันติสุขของปวงชนชาวไทย

(๓) พรรคจะช่วยสนับสนุน ส่งเสริมเพื่อเพิ่มคุณภาพแห่งชีวิตให้แก่สมาชิกพรรค ด้วยการให้ความรู้ในวิชาชีพต่าง ๆ ตามความเหมาะสมและตามฐานานุกรม

(๔) พรรคมีหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ และให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกพรรคที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมตามกรอบแห่งกฎหมาย และข้อบังคับพรรค

(๕) พรรคจะส่งเสริมและให้การอบรมเพื่อพัฒนาคุณภาพบุคคลให้ดียิ่งขึ้น

หมวด ๕

การให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป

ข้อ ๒๓ เพื่อเป็นการเสริมความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนโดยทั่วไป อันจะส่งผลให้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภาอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เป็นที่ศรัทธาและเชื่อมั่นต่อปวงชนชาวไทย พรรคจึงได้มีการกำหนดแนวทางการให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนโดยทั่วไป ดังต่อไปนี้

(๑) พรรคจะจัดเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาชีพ เพื่อฝึกอบรมให้แก่สมาชิกพรรคและประชาชนทั่วไป

(๒) พรรคจะรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมเพื่อกระตุ้นเตือน ให้สมาชิกและประชาชนโดยทั่วไปเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองให้มากขึ้น

(๓) พรรคจะส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัวกันในรูปแบบของชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับ สิทธิการจัดการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติของท้องถิ่น ตลอดจนปลูกฝังสิทธิทางการเมืองที่พึงมี

(๔) พรรคจะส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มกันของสมาชิก ในแต่ละสาขาวิชาชีพเพื่อแลกเปลี่ยน ความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองร่วมกับบุคลากรของพรรคโดยสม่ำเสมอ

(๕) พรรคจะเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองหรือการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง โดยผ่านสื่อมวลชน อย่างน้อยปีละสามครั้ง

(๖) พรรคจะส่งเสริมให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปได้เข้าชมหรือเข้าฟังการอภิปรายหรือบรรยาย ทางการเมือง

หมวด ๖

วินัยและจรรยาบรรณของสมาชิกพรรค

ข้อ ๒๔ เพื่อให้สมาชิกพรรคร่วมกันสร้างพรรคสังคมไทยให้เป็นพรรคการเมืองที่มีคุณภาพ เป็นที่ศรัทธาและไว้วางใจของปวงชนชาวไทยโดยทั่วหน้ากัน จึงกำหนดวินัยที่เป็นข้อปฏิบัติอันควร และไม่ควรไว้ต่อไปนี้

(๑) สมาชิกพรรคทุกระดับต้องยึดมั่นในอุดมการณ์ของพรรค และไม่ฝ่าฝืนต่อระเบียบ ข้อบังคับพรรค มติของคณะกรรมการบริหาร รวมทั้งคำสั่งและประกาศของพรรคอย่างจริงจัง

(๒) ไม่ใช่ความเป็นสมาชิกพรรคไปแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อบุคคลอื่นโดยขัด ต่อกฎหมายของรัฐ

(๓) สมาชิกพรรคต้องไม่โจมตีหรือวิพากษ์วิจารณ์สมาชิกพรรคด้วยกัน หรือองค์กรของพรรคต่อบุคคลภายนอกในทางที่เสียหาย

(๔) สมาชิกพรรคต้องไม่ปกปิดความคิดและไม่ละเลยต่อการแจ้งความคิดของสมาชิกพรรคที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงของพรรค ทั้งนี้ ต้องรีบแจ้งให้กรรมการบริหารพรรคได้รับทราบทันที

(๕) สมาชิกพรรคต้องไม่ฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐหรือศีลธรรมอันเป็นที่ตราของบุคคลและสังคมทั่วไป

(๖) ผู้ปฏิบัติงานพรรคไม่พืงนำความลับของพรรคที่ได้มีมติไว้ไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น แม้จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพรรคก็ตาม

(๗) ในการดำเนินงานในรัฐสภา สมาชิกจะต้องปฏิบัติตามมติของพรรคที่มีมติไว้

ข้อ ๒๕ เพื่อเป็นการส่งเสริมและจรรโลงระบบพรรคการเมืองและทำให้การเมืองมีคุณธรรม สมาชิกพรรคควรได้ยึดถือและปฏิบัติตามจรรยาบรรณการเมือง ดังต่อไปนี้

(๑) มีความสำนึกในการเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

(๒) มีการประพฤติและดำรงชีพด้วยคุณธรรม และอยู่ในกรอบแห่งกฎหมาย

(๓) ต้องศึกษาและทำความเข้าใจในเอกสาร นโยบายและข้อบังคับของพรรค

(๔) มีความกระตือรือร้นในการสร้างองค์กรพรรคให้เติบโตใหญ่ด้วยการเชิญชวนบุคคลอื่นเข้าเป็นสมาชิกพรรค

(๕) มีจิตสำนึกและรับผิดชอบต่องานตามที่ได้รับมอบหมายจากพรรคอย่างจริงจัง

(๖) ยอมรับการปรับปรุงตัวเองเพื่อก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่สมาชิกพรรค

(๗) ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดีของบ้านเมือง

หมวด ๗

คณะกรรมการบริหารพรรคและที่ปรึกษาพรรค

ส่วนที่ ๑

คณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๒๖ ให้มีกรรมการคณะหนึ่ง เป็นคณะกรรมการบริหารพรรคซึ่งเป็นองค์กรหลักในการบริหารพรรค โดยเลือกตั้งจากสมาชิกสามัญซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ในที่ประชุมใหญ่จำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ดคน แต่ไม่เกินสี่สิบห้าคน ประกอบด้วย

- (๑) หัวหน้าพรรค
- (๒) รองหัวหน้าพรรค
- (๓) เลขานุการพรรค
- (๔) รองเลขานุการพรรค
- (๕) เภรัณยูกรพรรค
- (๖) โฆษกพรรค
- (๗) กรรมการอื่น ๆ

ข้อ ๒๗ ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่พรรคตามลำดับ ดังนี้

(๑) อันดับแรกให้เลือกตั้งหัวหน้าพรรคหนึ่งคน ในการเสนอชื่อบุคคลผู้จะมาดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรคต่อที่ประชุมใหญ่พรรคต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่าห้าคนในที่ประชุม

(๒) ให้ที่ประชุมใหญ่พรรคกำหนดจำนวนของคณะกรรมการบริหารพรรคตามข้อ ๒๖

(๓) ให้หัวหน้าพรรคที่ได้รับเลือกตั้งใหม่เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคในตำแหน่งต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่ โดยคำนึงถึงความอาวุโสทางการเมือง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความเหมาะสม และการเสียสละให้กับพรรค จำนวนกึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคซึ่งที่ประชุมใหญ่ได้กำหนดตาม (๒)

ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นจำนวนที่มีเศษ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เพื่อให้ที่ประชุมใหญ่พิจารณาลงมติ

(๔) ให้สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมใหญ่เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิกเพื่อให้ที่ประชุมใหญ่เลือกเป็นกรรมการบริหารพรรคในส่วนที่เหลือจนครบจำนวนตามที่ที่ประชุมใหญ่กำหนด

ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคตาม (๔) พึงคำนึงถึงการให้มีผู้แทนจากภาคต่าง ๆ โดยทั่วถึงกัน

ผู้ถูกเสนอชื่อเป็นกรรมการบริหารพรรคไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่ก็ได้ แต่ผู้เสนอชื่อกับผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่

ข้อ ๒๘ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีหรือจนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ หรือตามข้อบังคับพรรค แล้วแต่กรณีใดกรณีหนึ่งเกิดขึ้นก่อน

ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ต้องเลือกตั้งภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่คณะกรรมการบริหารพรรคชุดเดิมหมดวาระ

ข้อ ๒๕ คณะกรรมการบริหารพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดจากสมาชิกภาพ

(๔) ถูกคุมขังหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นผู้ต้องหาคดีอาญา

(๕) จงใจหรือเจตนาละเลยการแสดงรายการบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน

(๖) ขาดการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคสามครั้งติดต่อกัน โดยไม่มีสาเหตุ

(๗) ที่ประชุมใหญ่พรรคมีมติด้วยคะแนนเสียงสามในสี่ขององค์ประชุมให้ออก

(๘) เมื่อมีการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารชุดใหม่ตามข้อ ๒๘

(๙) เมื่อหัวหน้าพรรคลาออก ให้ถือว่าความเป็นคณะกรรมการบริหารพรรคสิ้นสุดลงทั้งคณะ

(๑๐) ตำแหน่ง กรรมการบริหารพรรคว่างลงสองในสามของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมด ถือว่าหมดสภาพทั้งคณะ รวมทั้งหัวหน้าพรรคด้วย

เมื่อตำแหน่ง กรรมการบริหารว่างลงตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจแต่งตั้งกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสมเข้าทำหน้าที่แทนจนครบวาระของผู้ที่พ้นจากตำแหน่ง แต่ถ้าตำแหน่งที่ว่างลงนั้นเป็นตำแหน่ง หัวหน้าพรรค ตาม (๑) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทนและให้มีอำนาจเรียกประชุมใหญ่ เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่ง หัวหน้าพรรคว่างลง เว้นแต่อายุตำแหน่ง หัวหน้าพรรคเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

ในกรณีตำแหน่ง หัวหน้าพรรคว่างลงตาม (๒) และ (๙) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน และให้มีอำนาจในการเรียกประชุมใหญ่เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ ภายในเก้าสิบวัน

หากเกิดกรณีอื่นอันเป็นเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะหรือครบวาระ และนอกเหนือจากที่กำหนดในข้างต้น ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจในการเรียกประชุมใหญ่เพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ ภายในเก้าสิบวัน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่

ข้อ ๓๐ คณะกรรมการบริหารพรรคมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) ดำเนินกิจการของพรรคให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค และมติของที่ประชุมใหญ่พรรค

(๒) ออกกฎ ระเบียบและจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายพรรค และข้อบังคับพรรค

(๓) กำหนดวิธีการคัดเลือกสมาชิกพรรคเพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกสภาท้องถิ่น ตลอดจนการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

(๔) พิจารณาจัดสรรเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในส่วนของพรรคและของผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรค โดยไม่เกินวงเงินที่คณะกรรมการการเลือกตั้งหรือนายทะเบียนพรรคการเมืองกำหนด ดังนี้

(ก) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ โดยจัดสรรเป็นจำนวนรวมซึ่งพิจารณาตามจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่พรรคขึ้นเสนอสู่คณะกรรมการการเลือกตั้ง

(ข) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง โดยจัดสรรให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคเป็นรายบุคคล

(๕) ควบคุมไม่ให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเกินกว่าวงเงินที่คณะกรรมการการเลือกตั้งประกาศกำหนดในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง

(๖) ดำเนินการและปฏิบัติการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง

(๗) ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งหรือถอดถอนคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรค คณะผู้บริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค คณะกรรมาธิการต่าง ๆ ของพรรค คณะกรรมการรัฐสภาของพรรค คณะกรรมการประสานงานและคณะอนุกรรมการต่าง ๆ ของพรรค

(๘) อนุมัติและยุบเลิกการจัดตั้งสาขาพรรคและองค์กรเสริมสร้างพรรค

(๙) ให้มีอำนาจสั่งการในกรณีใด ๆ ที่จำเป็นเร่งด่วนเพื่อให้การดำเนินงานของพรรคเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของพรรค

(๑๐) กำหนดให้มีการประชุมใหญ่พรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง และรายงานกิจการด้านต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(๑๑) จัดหาทุนและดูแลทรัพย์สินต่าง ๆ ตลอดจนบริหารการเงินและทรัพย์สินหรือผลประโยชน์อื่นใดของพรรคและสาขาพรรค

(๑๒) พิจารณารับบุคคลเข้าเป็นสมาชิกพรรคและพิจารณาลงโทษสมาชิกพรรค

(๑๓) แต่งตั้งและถอดถอนผู้ปฏิบัติงานของพรรคในกิจกรรมต่าง ๆ และคณะทำงานเฉพาะกิจทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๑๔) จัดตั้งแผนกต่าง ๆ ของพรรคตามสมควรเพื่อดำเนินการตามนโยบายของพรรค และให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ประจำสำนักงานใหญ่พรรคหรือลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว

(๑๕) แต่งตั้งหรือถอดถอนนายทะเบียนของพรรคหรือตำแหน่งอื่น ๆ ตามสมควร

(๑๖) กำหนดอำนาจหน้าที่กรรมการบริหารพรรคและผู้ปฏิบัติงานของพรรคปฏิบัติ

(๑๗) มีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ที่คณะกรรมการบริหารพรรคเห็นสมควร ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมายและกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของพรรค

ข้อ ๓๑ กรรมการบริหารพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) หัวหน้าพรรค

(ก) เป็นประธานของคณะกรรมการบริหารพรรค และเป็นผู้เรียกประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนการดำเนินการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

(ข) เป็นผู้เรียกประชุมใหญ่ของพรรคตามความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคและเป็นประธานของที่ประชุมใหญ่พรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นผู้เรียกประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคและเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการประชุมและมีอำนาจชี้ขาดในการดำเนินการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคดังกล่าว

(ง) เป็นผู้ลงนามประกาศนโยบายของพรรค ข้อบังคับพรรค กฎ ระเบียบ มติของพรรค และมติการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรค ผู้อำนวยการพรรค สำนักงานใหญ่

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมือง ให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของพรรคได้ โดยความเห็นชอบของกรรมการบริหารพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น และให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและข้อบังคับพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบแทนหัวหน้าพรรคในระหว่างที่หัวหน้าพรรคไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ แต่ต้องได้รับมอบหมายคำสั่งจากหัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรค มีมติให้ปฏิบัติหน้าที่แทน

(๓) เลขานุการพรรค

(ก) เป็นผู้ตรวจสอบและกำกับ ดูแลกิจการทั่วไปของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายและเป็นผู้รับผิดชอบงานโดยตรงจากหัวหน้าพรรคหรือรองหัวหน้าพรรค ในกิจการที่หัวหน้าพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่

(ข) เป็นผู้เสนอรายงานต่อคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคและต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคและที่ประชุมใหญ่พรรค

(ง) เป็นผู้กำกับ ดูแลการบริหารงานของสำนักงานใหญ่พรรค

(๔) รองเลขานุการพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบแทนเลขานุการพรรคหรือตามที่เลขานุการพรรคมอบหมายให้หรือคณะกรรมการบริหารพรรคเห็นชอบ

(๕) เภรัณยูกรพรรคมีหน้าที่ในการควบคุมรายรับ-รายจ่ายเงิน บัญชีทรัพย์สิน หนี้สินและงบการเงินของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

(๖) โฆษกพรรคมีหน้าที่

(ก) แลกเปลี่ยนที่ประชุมของพรรคและแถลงกิจการต่าง ๆ ของพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์งานของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมายให้

(๗) กรรมการอื่น ๆ มีอำนาจหน้าที่ตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

ส่วนที่ ๒

คณะที่ปรึกษาพรรค

ข้อ ๑๒ ให้มีประธานที่ปรึกษาพรรคและคณะที่ปรึกษาพรรคขึ้นมากคณะหนึ่ง มีจำนวนตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคจะเห็นสมควร คณะที่ปรึกษาพรรคนี้ ประกอบด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ของพรรค ผู้อาวุโสของพรรค ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์ในสาขาวิชาต่าง ๆ และผู้มีอุปการคุณสนับสนุนทางด้านกิจกรรมแก่พรรค

ข้อ ๓๓ คณะที่ปรึกษาพรรคมีอายุอยู่ในตำแหน่งตามวาระเช่นเดียวกับคณะกรรมการบริหารพรรค เว้นแต่ลาออกหรือถึงแก่กรรม

ข้อ ๓๔ คณะที่ปรึกษาพรรคมีหน้าที่ ดังนี้

(๑) คณะที่ปรึกษาพรรคจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมร่วมกับคณะกรรมการบริหารพรรค แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงในที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค เว้นแต่จะได้รับการร้องขอจากที่ประชุม

(๒) คณะที่ปรึกษาพรรคเสนอแนวความคิดเห็นต่อหัวหน้าพรรค หรือกรรมการบริหารพรรค ได้ทุกโอกาส

(๓) การเสนอความคิดเห็นหรือการให้คำปรึกษาใด ๆ เป็นการกระทำเพื่ออุดมการณ์และให้บรรลุนโยบายแห่งพรรค

(๔) คณะที่ปรึกษาพรรคจะจัดให้มีการประชุมหรือภายในพรรคย่อมกระทำได้ภายใต้การสนับสนุนจากพรรค โดยหัวหน้าพรรคหรือเลขาธิการพรรคจะต้องได้รับทราบด้วย

หมวด ๘

องค์กรปฏิบัติงานของพรรค

ส่วนที่ ๑

คณะผู้บริหารพรรค

ข้อ ๓๕ คณะผู้บริหารพรรค

(๑) ให้คณะผู้บริหารพรรคเป็นองค์กรหลักในการดำเนินกิจกรรมของพรรค เพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดและตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

(๒) หัวหน้าพรรคแต่งตั้งคณะผู้บริหารพรรคจากกรรมการบริหารพรรค โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคมีจำนวนไม่เกินสิบห้าคน ประกอบด้วย

(ก) หัวหน้าพรรค

(ข) รองหัวหน้าพรรค

(ค) เลขาธิการพรรค

(ง) รองเลขาธิการพรรค

(จ) กรรมการอื่น ๆ

ทั้งนี้ หัวหน้าพรรคอาจเปลี่ยนแปลงถอดถอนตัวบุคคล หรือแต่งตั้งผู้บริหารพรรคตำแหน่งต่าง ๆ ได้ตามสมควรหรือแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค

(๓) คณะผู้บริหารพรรคมีวาระอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระของคณะกรรมการบริหารพรรค เว้นแต่ลาออกหรือถึงแก่กรรม

ข้อ ๓๖ คณะผู้บริหารพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) เป็นองค์กรหลักในการทำงานประจำในนามของคณะกรรมการบริหารพรรค โดยความเห็นชอบจากหัวหน้าพรรค หรือโดยความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารพรรค

(๒) ควบคุมและกำกับดูแลให้กิจกรรมต่าง ๆ ของพรรคให้ดำเนินการไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งงานประจำ และปฏิบัติตามมติต่าง ๆ ของพรรค

(๓) เสนอรายงานในปัญหาที่พัวพันต่อคณะกรรมการบริหารพรรคเพื่อดำเนินการต่อไป

(๔) ประสานงานกับสมาชิกพรรค กลุ่มการเมือง หรือองค์กรทางการเมืองต่าง ๆ

(๕) ออกระเบียบและกำหนดแนวทางการบริหารงานของพรรค ตลอดจนวางระเบียบด้านการคลัง และทรัพย์สินของพรรค โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค

ส่วนที่ ๒

คณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๓๗ ให้มีคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรคในด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง ด้านการปกครอง ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม การทหาร การต่างประเทศ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม คณะกรรมการแต่ละฝ่ายอาจแยกย่อยเป็นฝ่ายต่าง ๆ ตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับโครงสร้างของรัฐและระเบียบการการบริหารราชการแผ่นดิน

ข้อ ๓๘ การจัดตั้งคณะกรรมการบริหารพรรค

(๑) ให้คณะกรรมการบริหารพรรคให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรค

(๒) คณะกรรมการแต่ละคณะ ประกอบด้วย ประธานคณะกรรมการ รองประธานไม่เกินสามคนและเลขานุการหนึ่งคน นอกจากนั้น แต่ละคณะอาจจัดหาผู้ปฏิบัติงานเพิ่มเติมได้อีกตามความเหมาะสม

(๓) คณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ มีวาระอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระของคณะกรรมการบริหารพรรค เว้นแต่ลาออกหรือถึงแก่กรรม

ข้อ ๓๕ คณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรคมีหน้าที่ ดังนี้

(๑) ศึกษาและพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและพร้อมที่จะบรรยายสรุปข้อศึกษาและข้อพิจารณานั้น ๆ ต่อคณะกรรมการบริหารพรรค

(๒) ศึกษาและพิจารณา ตลอดจนติดตามการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลและเตรียมการในการเสนอข้อคิดเห็นนั้นต่อคณะกรรมการบริหารพรรคและต่อสาธารณชนหรือต่อรัฐสภาและรัฐบาล ตามแต่โอกาสและความเหมาะสม

(๓) เป็นองค์กรจัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้แก่สมาชิกและสาธารณชนในนามของพรรค

ข้อ ๔๐ เอกสารข้อความที่เกิดจากคณะกรรมการของพรรค ให้ถือเป็นสิทธิของพรรค ผู้ใดจะนำไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวโดยมิได้รับการยินยอมจากพรรคแล้ว ย่อมผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ส่วนที่ ๓

คณะกรรมการรัฐสภาของพรรค

ข้อ ๔๑ คณะกรรมการรัฐสภาของพรรคแต่งตั้งโดยคณะกรรมการบริหารพรรค ประธานคณะกรรมการเป็นผู้เลือกกรรมการตามความจำเป็นและเหมาะสมแก่สภาวะ และขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารพรรค

คณะกรรมการรัฐสภาของพรรคมีอายุอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระของคณะกรรมการบริหารพรรค เว้นแต่ลาออกหรือถึงแก่กรรม

ข้อ ๔๒ ให้คณะกรรมการรัฐสภาของพรรคมีหน้าที่ ดังนี้

(๑) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ญัตติ กระทั่งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคก่อนเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคหรือสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภา

(๒) ประสานงานกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค รวมทั้งประสานงานต่าง ๆ ในกิจการด้านรัฐสภา ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๓) รวบรวมเอกสารต่าง ๆ จากรัฐสภาเพื่อการศึกษาและติดตามบทบาทการทำงานของรัฐบาลให้ทันกับสถานการณ์ทางการเมือง

ส่วนที่ ๔

สำนักงานใหญ่พรรค

ข้อ ๔๓ สำนักงานใหญ่พรรคเป็นศูนย์กลางในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของพรรค อยู่ในการกำกับดูแลของเลขาธิการพรรค โดยมีผู้อำนวยการสำนักงานใหญ่พรรคและผู้ช่วยสามคน เป็นผู้รับผิดชอบ

ข้อ ๔๔ สำนักงานใหญ่พรรค ประกอบด้วย หน่วยงาน ดังนี้
ฝ่ายบริหารมีหน้าที่รับผิดชอบ ดังนี้

(๑) การเงินและบัญชี

- (ก) จัดทำงบประมาณประจำปีของพรรค
- (ข) จัดกิจกรรมหาทุน
- (ค) จัดทำบัญชีรับจ่ายเงินของพรรค
- (ง) จัดทำงบการเงิน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง

(๒) งานประชาสัมพันธ์

- (ก) เผยแพร่ประชาสัมพันธ์สร้างภาพพจน์ที่ดีของพรรค
- (ข) เสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างมวลสมาชิก
- (ค) รับเรื่องราวร้องทุกข์และติดตามผล
- (ง) จัดทำแผนประชาสัมพันธ์พรรคทั้งในยามปกติและในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

(๓) งานธุรการ

- (ก) บริการในการจัดพิมพ์ รับ-ส่งเอกสาร
- (ข) อำนวยความสะดวกในกิจการประชุมพรรค
- (ค) จัดหาวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้สำนักงาน
- (ง) ดูแลความสะอาด เรียบร้อยและความปลอดภัยของสำนักงานใหญ่พรรค

ฝ่ายการเมืองมีหน้าที่รับผิดชอบ ดังนี้

(๑) งานสมาชิก

- (ก) รับสมัครสมาชิก ทำบัตร จัดเก็บทะเบียนประวัติ
- (ข) การจัดตั้งสาขาพรรคหรือองค์กรเสริมสร้างพรรค

(๒) งานกิจการรัฐสภา

- (ก) รวบรวมเรื่องจากการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและกรรมการรัฐสภา
 - (ข) ติดตามวาระการประชุมสภาผู้แทนราษฎรและผลการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
 - (ค) จัดทำเอกสารกับคณะกรรมการของพรรคและกรรมการรัฐสภาของพรรค
- (๑) การประสานงาน
- (ก) ประสานงานกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรรมการบริหารพรรค ผู้บริหารพรรค กรรมการของพรรค กรรมการสาขาพรรคต่าง ๆ ตลอดจนสมาชิกพรรคทั่วประเทศ
 - (ข) เตรียมเอกสารต่าง ๆ เพื่อตอบโต้ในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ฝ่ายวิชาการมีหน้าที่รับผิดชอบ ดังนี้
- (๑) งานนโยบายและแผน
- (ก) จัดการประชุมสัมมนาทุกระดับของพรรค
 - (ข) จัดทำบันทึกและรายงานการประชุม
 - (ค) ประสานส่วนราชการและพรรคการเมืองอื่น ๆ ตลอดจนองค์กรเอกชน
 - (ง) จัดทำแผนงบประมาณเพื่อสนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่น
- (๒) งานกฎหมาย
- (ก) ร่างกฎหมาย ญัตติ หรือกระทู้
 - (ข) ติดตามการดำเนินการยกร่างกฎหมายต่าง ๆ
 - (ค) งานบริการด้านกฎหมาย
 - (ง) ให้คำแนะนำทางกฎหมาย
- (๓) งานข้อมูล
- (ก) เตรียมข้อมูลอภิปรายให้กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรรมการบริหารพรรค ผู้บริหารพรรค กรรมการของพรรคกรรมการต่าง ๆ ตลอดจนส่งข้อมูลข่าวสารถึงสมาชิก
 - (ข) จัดทำเอกสารวิชาการต่าง ๆ
 - (ค) จัดเก็บข้อมูลจากหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชน
 - (ง) จัดงานห้องสมุดการเมืองของพรรค
 - (จ) จัดระบบบริการข้อมูลแก่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสมาชิกพรรคและประชาชน โดยทั่วไปด้วยความรวดเร็ว ทันต่อเหตุการณ์

หน่วยงานดังกล่าวข้างต้น เลขานุการพรรคอาจเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็นของงานที่เข้ามาสู่พรรคหรือโดยความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารพรรค

ส่วนที่ ๕

สำนักงานสาขาพรรค

ข้อ ๔๕ ให้มีสำนักงานสาขาพรรคเป็นหน่วยงานในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของพรรค ในท้องที่ที่พรรคได้จัดตั้งสาขาพรรค โดยอยู่ในการกำกับ ดูแลของประธานสาขาพรรคหรือตามความเห็นชอบของคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๔๖ สำนักงานสาขาพรรคมีหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

(๑) งานการเงินและบัญชี

(ก) จัดทำบัญชีรับจ่ายของสาขาพรรค

(ข) จัดทำงบประมาณประจำปีของสาขาพรรค

(ค) จัดทำงบการเงิน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง

(๒) งานประชาสัมพันธ์

(ก) เผยแพร่ประชาสัมพันธ์กิจการของสาขาพรรคและให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน

ในท้องถิ่น

(ข) รับเรื่องร้องทุกข์และติดตามผล

(ค) จัดทำโครงการและแผนงานในการดำเนินกิจการของสาขาพรรค

(๓) งานสมาชิก

(ก) รับสมัครสมาชิกพรรคเพื่อจัดส่งให้สำนักงานใหญ่พรรคดำเนินการต่อไป

(ข) จัดทำทะเบียนสมาชิกพรรคในท้องที่เก็บไว้เป็นเบื้องต้น

(ค) ประสานงานกับสำนักงานใหญ่พรรคและสมาชิกพรรค เพื่อดำเนินการในกิจกรรม

ของพรรค

(๔) งานธุรการ

(ก) จัดหาวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้สำนักงาน

(ข) ดูแลความสะอาด เรียบร้อยและความปลอดภัยของสำนักงานพรรค

(ค) บริการจัดพิมพ์ รับ-ส่งเอกสารถึงกรรมการบริหารพรรค หน่วยงานต่าง ๆ ตลอดจน
ประสานงานถึงสาขาพรรคและสมาชิกทั่วประเทศ

หมวด ๕

หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้ง

เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อและแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ข้อ ๔๗ ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วไปในแต่ละครั้ง ให้คณะกรรมการบริหารพรรค
แต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการเลือกตั้งทั่วไปจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน เพื่อทำหน้าที่คัดเลือกสมาชิกพรรค
ที่เหมาะสมและมีคุณสมบัติถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
แบบบัญชีรายชื่อและแบบแบ่งเขตเลือกตั้งให้ครบตามจำนวนที่กฎหมายได้กำหนดไว้

ข้อ ๔๘ ในการพิจารณาคัดเลือกสมาชิกพรรคเพื่อส่งลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรในนามของพรรคทั้งแบบบัญชีรายชื่อและแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีการ
ดังนี้

(๑) ให้สำนักงานใหญ่ของพรรคมีหน้าที่ในการรับสมัครสมาชิกพรรคผู้ประสงค์ที่จะลงสมัคร
รับเลือกตั้งในแบบบัญชีรายชื่อหรือแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการอำนวยการเลือกตั้ง
ทั่วไปพิจารณาคัดเลือก

(๒) ให้คณะกรรมการอำนวยการเลือกตั้งทั่วไปพิจารณาคัดเลือกสมาชิกพรรคซึ่งเป็นบุคคล
ที่มีคุณสมบัติถูกต้องตามกฎหมาย มีความรู้ ความสามารถ เพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรในนามของพรรค

ข้อ ๔๙ การตัดสินใจของคณะกรรมการอำนวยการเลือกตั้งทั่วไปที่คัดเลือกบุคคลลงสมัครรับเลือกตั้ง
ให้ถือเป็นที่สุด เว้นแต่คณะกรรมการบริหารพรรคจะได้มีมติเป็นอย่างอื่น ก็ให้ถือเอาตามที่คณะกรรมการ
บริหารพรรคได้มีมติ

ข้อ ๕๐ สำหรับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้คณะกรรมการ
บริหารพรรคพิจารณาตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๕๑ ในการเลือกตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือสมาชิกสภาท้องถิ่น ให้คณะกรรมการสาขา
พรรคประจำเขตเลือกตั้งหรือท้องที่เขตเลือกตั้งนั้น ๆ หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคที่ได้รับเลือกตั้ง
ในท้องที่เขตเลือกตั้งนั้น ๆ เป็นผู้พิจารณา แล้วแจ้งให้คณะกรรมการบริหารพรรคได้รับทราบและพิจารณา

ต่อไป ในกรณีที่ไม่มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่มีการจัดตั้งสาขาพรรคในท้องถิ่นนั้น ให้คณะกรรมการบริหารพรรคเป็นผู้พิจารณาให้ความเห็นชอบ

หมวด ๑๐

การปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภาและสมาชิกสภาท้องถิ่น

ข้อ ๕๒ ภายหลังการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วไปในแต่ละครั้ง ให้หัวหน้าพรรคเรียกประชุมบรรดาสมาชิกผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคในโอกาสแรกที่สามารถกระทำได้ก่อนเปิดประชุมรัฐสภาครั้งแรกเพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินงานด้านรัฐสภา

ข้อ ๕๓ การเสนอหรือรับรองร่างพระราชบัญญัติ ญัตติ หรือการเสนอกระทู้เรื่องใด ๆ ที่ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค ตลอดจนการอภิปรายการลงมติในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรหรือรัฐสภา ให้เป็นไปตามมติซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคได้มีมติไว้

คณะกรรมการบริหารพรรคอาจมีมติให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เว้นแต่มตินั้นจะขัดหรือแย้งกับข้อบังคับพรรคหรือหลักการพื้นฐานของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ข้อ ๕๔ การปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือองค์กรปกครองอื่น ๆ ซึ่งประชาชนเป็นผู้ใช้สิทธิเลือกตั้ง ให้ใช้ข้อบังคับหมวดนี้โดยอนุโลม

หมวด ๑๑

แผนและกำหนดเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๕๕ แผนและกำหนดระยะเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองในเขตเลือกตั้งใด ให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของคณะกรรมการบริหารพรรคเป็นผู้พิจารณาอนุมัติจัดตั้งตามความประสงค์ของสมาชิกสามัญในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ ตั้งแต่ยี่สิบห้าคนขึ้นไป แต่ทั้งนี้ ในวาระแรกต้องไม่น้อยกว่าภาคหนึ่งสาขา ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๕๖ การดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคในเขตเลือกตั้งใด ให้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

(๑) ในขั้นแรก ให้มีการดำเนินการจัดตั้งเป็นศูนย์ประสานงานพรรคประจำท้องที่ หรือเขตเลือกตั้งนั้น ๆ ก่อนจนกว่าจะครบหนึ่งปีจึงสามารถขออนุญาตต่อคณะกรรมการบริหารพรรคจัดตั้งเป็นสาขาพรรค

(๒) ในกรณีการดำเนินการตามข้อ (๑) มีความจำเป็นหรือคณะกรรมการบริหารพรรคได้พิจารณาเห็นชอบแล้ว เห็นว่าผู้ดำเนินการขอจัดตั้งในท้องที่หรือเขตเลือกตั้งนั้นมีความพร้อมและเหมาะสมให้ที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาอนุมัติให้จัดตั้งเป็นสาขาได้

ข้อ ๕๗ เมื่อดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคในวาระแรกได้ครบสี่ภาคละไม่น้อยกว่าหนึ่งสาขาแล้ว ให้คณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาจัดตั้งสาขาพรรคขึ้นได้อีกตามความพร้อมของสมาชิกในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ หรือตามความเหมาะสมในแต่ละภาคและจังหวัดนั้น ๆ

ข้อ ๕๘ เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคได้อนุมัติให้ท้องที่ใดหรือเขตเลือกตั้งใดจัดตั้งสาขาพรรคได้ ให้มีหนังสือแจ้งต่อตัวแทนของสาขาพรรคนั้นเพื่อให้สมาชิกพรรคในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ ดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคขึ้นเป็นครั้งแรกภายในหกสิบวัน และเมื่อสาขาพรรคได้เลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคแล้ว ให้หัวหน้าพรรคแจ้งให้นายทะเบียนพรรคการเมืองทราบภายในสิบห้าวัน เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป การประชุมสาขาดังกล่าวต้องมีสมาชิกพรรคในสาขานั้นเข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าคน

ข้อ ๕๙ ให้มีคณะกรรมการสาขาพรรคคณะหนึ่ง ซึ่งเลือกตั้งจากสมาชิกสามัญในสาขาพรรคนั้น ๆ จำนวนเก้าคน โดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งประกอบด้วย

- (๑) ประธานสาขาพรรค
- (๒) รองประธานสาขาพรรค
- (๓) เลขานุการสาขาพรรค
- (๔) รองเลขานุการสาขาพรรค
- (๕) เற்றுณีย์สาขาพรรค
- (๖) โฆษกสาขาพรรค
- (๗) กรรมการอื่น ๆ ของสาขาพรรคอีกสามคน

กรรมการสาขาพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี แต่เมื่อพ้นจากตำแหน่งตามวาระแล้ว มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการได้อีก

ข้อ ๖๐ ในการเลือกตั้งกรรมการสาขาพรรค ให้เลือกประธานเป็นลำดับแรก แล้วเลือกรองประธานหนึ่งคนและกรรมการสาขาพรรคอื่น ๆ อีกเจ็ดคน

การเสนอชื่อบุคคลที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการสาขาพรรค จะต้องเป็นผู้รับรองไม่น้อยกว่าห้าคน ผู้ถูกเสนอชื่อไม่ต้องอยู่ในที่ประชุมก็ได้ แต่ผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๖๑ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามข้อบังคับพรรค ข้อ ๕๙ (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๗)

คณะกรรมการสาขาพรรคอาจกำหนดตำแหน่งอื่นใดเพิ่มเติมก็ได้ แล้วให้ประธานสาขาพรรค แต่งตั้งกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งตามข้อบังคับพรรค ข้อ ๕๕ (๗) จำนวนสามคนดำรงตำแหน่งตามที่กำหนด

ข้อ ๖๒ ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่ได้รับเลือกตั้งตามข้อ ๕๕ มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรค และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง

(๒) เผยแพร่นโยบาย กิจกรรมของพรรค และจัดหาสมาชิกพรรคเพิ่มเติม

(๓) จัดให้มีทะเบียนสมาชิกในเขตท้องที่เก็บไว้เป็นเบื้องต้น

(๔) จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่ายและงบการเงินของสาขาพรรคเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคภายในหกสิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

(๕) จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกพรรค สาขาพรรค และประชาชน โดยทั่วไป

(๖) เสนอแนะข้อขัดข้องและแนวทางแก้ไขที่สาขาพรรคได้ประสบปัญหาต่อพรรค เพื่อให้คณะกรรมการบริหารพิจารณา

(๗) เสนอชื่อบุคคลที่จะเข้ารับสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกสภาท้องถิ่นอื่น ๆ ตามกฎหมายในเขตสาขาพรรคนั้น ๆ

(๘) จัดทำแผนงาน โครงการและรายงานผลการบริหารงานของสาขาพรรค เสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคทุกกรอบหนึ่งปี หรือภายในหกสิบวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๖๓ คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ลาออก

(๒) ครบวาระ

(๓) ตำแหน่ง กรรมการสาขาพรรคว่างลงสองในสามของกรรมการทั้งหมด

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้พ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ

เมื่อมีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้ประธานสาขาพรรคหรือรองประธานสาขาพรรคเป็นผู้ทำหน้าที่แทน ในกรณีที่ประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้เลขานุการสาขาหรือรองเลขานุการสาขาหรือกรรมการสาขาคนใดคนหนึ่งมีอำนาจเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคเพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่ภายในเก้าสิบวัน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่

ข้อ ๖๔ กรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งตามข้อ ๖๓

(๓) ลาออก และพ้นจากสมาชิกภาพ

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง

(๕) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ในความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ข้อ ๖๕ ให้ประธานสาขาพรรคและกรรมการสาขาพรรคอีกหนึ่งคน เป็นผู้แทนสมาชิกของสาขานั้นเข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรค หากประธานสาขาพรรคไม่สามารถมาเข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรคได้ ให้มอบหมายให้รองประธานสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่งเข้าร่วมประชุมแทนได้

ข้อ ๖๖ ให้จัดการประชุมใหญ่สาขาพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อแถลงผลงานในรอบปี และเพื่อรับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรคภายในหกสิบวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

หมวด ๑๒

การประชุม

ส่วนที่ ๑

การประชุมใหญ่พรรค

ข้อ ๖๗ คณะกรรมการบริหารพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญของพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ส่วนการประชุมใหญ่วิสามัญอาจมีได้เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคเรียกประชุมหรือเมื่อกรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้นเข้าชื่อร้องขอเป็นหนังสือต่อหัวหน้าพรรคให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญ

หนังสือร้องขอให้ระบุโดยชัดแจ้งว่า ประสงค์ให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญเพื่อพิจารณาเรื่องใดและด้วยเหตุผลเร่งด่วนอย่างไร เมื่อมีผู้เข้าชื่อร้องขอให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญตามวรรคแรกให้คณะกรรมการบริหารเรียกประชุมภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือให้เรียกประชุม

คณะกรรมการบริหารพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา สถานที่ และระเบียบวาระการประชุมใหญ่ แต่สำหรับการประชุมใหญ่วิสามัญที่กรรมการบริหารเข้าชื่อกันขอให้เรียกประชุม ระเบียบวาระให้เป็นไปตามมติของผู้ขอให้เรียกประชุม

ข้อ ๖๘ มติของผู้ขอให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญต้องเสนอต่อหัวหน้าพรรค พร้อมกับลายมือชื่อของผู้ขอให้เรียกประชุม

ข้อ ๖๙ การประชุมใหญ่สามัญหรือวิสามัญ ประกอบด้วย สมาชิกของพรรค ดังต่อไปนี้

- (๑) กรรมการบริหารพรรค
- (๒) สมาชิกของพรรคที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในขณะนั้น
- (๓) สมาชิกที่เป็นรัฐมนตรีในขณะนั้น
- (๔) ผู้แทนของสาขาพรรคตามข้อ ๖๕ ในกรณีที่มีสาขาพรรค
- (๕) สมาชิกที่ได้รับเชิญจากคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๗๐ ในการประชุมใหญ่ ต้องมีสมาชิกพรรคตามข้อ ๖๙ มาประชุมไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาประชุม ในกรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมชี้ขาด

ข้อ ๗๑ ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุม ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคลำดับต้นไม่มา ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับถัดมาทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานและให้เลขธิการพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขธิการพรรคไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รองเลขธิการพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่ง แล้วแต่กรณี ทำหน้าที่แทน

ข้อ ๗๒ กิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่เท่านั้น

- (๑) การเปลี่ยนแปลงนโยบายพรรค
- (๒) การเปลี่ยนแปลงข้อบังคับพรรค
- (๓) เลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรค หรือกรรมการบริหารพรรค
- (๔) รับรองงบการเงินประจำปีของพรรค

(๕) กิจการอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติและประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้งกำหนด

ข้อ ๑๓ คำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่ทุกราว ให้หัวหน้าพรรคแจ้งกำหนดการประชุม ให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยให้ระบุวัน เวลา สถานที่ และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๒

การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๑๔ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้ง และให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ประชุม หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษได้อีกตามความจำเป็น หรือตามคำร้องขอจากกรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดร่วมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษในการขอให้มีการประชุมพิเศษ จะต้องมีการหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๑๕ การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานที่ประชุม ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองหัวหน้าพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทนและให้เลขาธิการพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๑๖ มติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคให้ถือเสียงข้างมาก

ส่วนที่ ๓

การประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ข้อ ๑๗ ในสมัยประชุมรัฐสภา หัวหน้าพรรคอาจเรียกประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคได้ตามความจำเป็น และให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานที่ประชุม ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองหัวหน้าพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทน และให้เลขาธิการพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๑๘ การประชุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรคทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม และมติที่ประชุมให้ถือเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของที่ประชุมเป็นมติเอกฉันท์

ส่วนที่ ๔

การประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรค

และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค

ข้อ ๘๕ ในสมัยประชุมรัฐสภา หัวหน้าพรรคหรือเลขาธิการพรรคอาจเรียกประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคได้ตามความจำเป็น และให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานที่ประชุม ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองหัวหน้าพรรคใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทน และให้เลขาธิการพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๘๖ การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค ต้องมีสมาชิกมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคและจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมดมาเข้าร่วมประชุม จึงนับเป็นองค์ประชุมได้

ข้อ ๘๗ มติที่ประชุมให้ถือเสียงเกินกึ่งหนึ่งของที่ประชุม

ส่วนที่ ๕

การประชุมคณะกรรมการอื่น ๆ

ข้อ ๘๘ การประชุมคณะกรรมการอื่น ๆ ให้ดำเนินการตามความจำเป็นและเหมาะสม

ข้อ ๘๙ การประชุมของคณะกรรมการอื่น ๆ จะต้องมีกรรมการในขณะนั้น ๆ มาร่วมประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดในขณะนั้น ๆ จึงจะเป็นองค์ประชุมและมติที่ประชุมให้ถือเสียงเกินกึ่งหนึ่งของที่ประชุม

ส่วนที่ ๖

การประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๙๐ คณะกรรมการสาขาพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญสาขาพรรคปีละหนึ่งครั้ง ส่วนการประชุมวิสามัญอาจมีได้เมื่อคณะกรรมการสาขาพรรคเรียกประชุม หรือเมื่อกรรมการสาขาพรรคจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้นเข้าชื่อร้องขอเป็นหนังสือต่อประธานสาขาพรรคให้มีการประชุมวิสามัญ

หนังสือร้องขอให้ประชุมให้ระบุชัดแจ้งว่าประสงค์ให้เรียกประชุมวิสามัญ เพื่อพิจารณาเรื่องใด และด้วยเหตุผลเร่งด่วนอย่างไร

เมื่อมีผู้เข้าชื่อร้องขอให้เรียกประชุมวิสามัญตามวรรคแรก ให้คณะกรรมการสาขาพรรคเรียกประชุมภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือให้เรียกประชุม

คณะกรรมการสาขาพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา สถานที่ และระเบียบวาระการประชุมใหญ่ แต่สำหรับการประชุมวิสามัญที่กรรมการสาขาพรรคเข้าชื่อร้องขอให้เรียกประชุม เรื่องระเบียบวาระการประชุมให้เป็นไปตามมติของผู้ร้องขอเรียกประชุม

ข้อ ๘๕ มติของผู้ร้องขอให้เรียกประชุมวิสามัญต้องเสนอต่อประธานสาขาพรรค พร้อมกับลายมือชื่อของผู้ร้องขอให้เรียกประชุม

ข้อ ๘๖ การประชุมใหญ่สามัญหรือวิสามัญสาขาพรรค ประกอบด้วย สมาชิกของพรรคดังต่อไปนี้

- (๑) กรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง
- (๒) สมาชิกสามัญในเขตท้องที่นั้นที่ได้รับเชิญจากคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๘๗ ในการประชุมใหญ่สาขาพรรค ต้องมีสมาชิกตามข้อ ๘๖ มาประชุมไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาประชุม ในกรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมชี้ขาด

ข้อ ๘๘ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค ถ้าประธานสาขาพรรคไม่มาประชุม ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทน ถ้ารองประธานสาขาพรรคไม่มาหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานที่ประชุม และให้เลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม

ข้อ ๘๙ กิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเท่านั้น

- (๑) กิจการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง หรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือตามประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง
- (๒) รับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรค
- (๓) เลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๙๐ คำออกกล่าวเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคทุกราว ให้ประธานสาขาพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยให้ระบุวัน เวลา สถานที่ประชุมและระเบียบวาระการประชุมไว้ด้วย

ส่วนที่ ๗

การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๑ ให้มีการประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคอย่างน้อยปีละสองครั้ง และประธานสาขาพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา สถานที่ประชุมหรือเรียกประชุมเป็นพิเศษก็ได้ตามความจำเป็นหรือคำร้องขอจากคณะกรรมการสาขาพรรคจำนวนเกินกว่ากึ่งหนึ่งรวมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมพิเศษจะต้องมีวาระหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๕๒ การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม ให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานที่ประชุม แต่หากประธานสาขาพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ประธานได้ก็ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทนและให้เลขานุการสาขาพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขานุการสาขาพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองเลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่แทน

ข้อ ๕๓ มติของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคให้ถือเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของที่ประชุม

หมวด ๑๓

การบริหารการเงินและทรัพย์สิน

และการจัดทำบัญชีของพรรคและสาขาพรรค

ข้อ ๕๔ พรรคอาจมีรายได้ ดังต่อไปนี้

- (๑) รายได้จากค่าบำรุงของสมาชิก
- (๒) รายได้จากการบริจาคโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย
- (๓) รายได้หรือรายรับจากกิจการอื่น ๆ ที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย
- (๔) รายรับจากเงินสนับสนุนที่ได้จากกองทุนเพื่อการพัฒนาพรรคการเมืองโดยรัฐ และรายรับ

จากการบริจาค

ให้หัวหน้าพรรคการเมืองจัดทำบัญชีแสดงรายรับซึ่งต้องมีรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อ ที่อยู่ จำนวนเงินและรายการทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่คำนวณเป็นเงินได้ของผู้บริจาคทุกราย ในกรณีที่เป็นการบริจาคผ่านทางสมาชิกให้ระบุชื่อสมาชิกผู้รับการบริจาค

(๒) วัน เดือน ปีที่รับบริจาค

(๓) ตำแหน่งหลักฐานการรับบริจาค

ในกรณีที่การบริจาคเป็นการให้หรือให้ใช้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่คำนวณเป็นเงินได้ ให้หักมูลค่า โดยคำนวณตามอัตราค่าเช่าหรือค่าตอบแทนตามปกติในท้องถิ่นหรือค่าของสินค้านั้นก่อน จึงบันทึกลงในบัญชีและในกรณีที่ไม้อาจหักมูลค่าได้ ให้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือประโยชน์ อย่างอื่นนั้นให้ชัดเจนเท่าที่จะกระทำได้

หัวหน้าพรรคการเมือง กรรมการบริหารพรรค กรรมการสาขาพรรค และสมาชิกที่รับเงินบริจาค ต้องนำส่งเงินเข้าบัญชีแสดงรายรับจากการบริจาคต่อเหรียญพรรคภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้รับการบริจาค บรรดาเงินที่พรรคได้รับการบริจาคมาให้หัวหน้าพรรคและเหรียญพรรคนำไปฝากไว้กับธนาคารพาณิชย์ โดยระบุชื่อเจ้าของบัญชีในนามของพรรค

ในกรณีที่หัวหน้าพรรคและเหรียญพรรคนำเงินไปฝากไว้กับธนาคารพาณิชย์ ให้หัวหน้าพรรค แจ้งหมายเลขบัญชีของบัญชีเงินฝากและจำนวนเงินที่เปิดบัญชีของทุกบัญชีพร้อมส่งสำเนาบัญชีเงินฝาก ที่ธนาคารพาณิชย์รับรองแล้วให้แก่นายทะเบียนพรรคการเมืองภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ได้เปิดบัญชี

ข้อ ๕๕ รายจ่ายของพรรคมี ดังนี้

(๑) รายจ่ายปกติที่ต้องจ่ายตามงบประมาณประจำปี

(๒) รายจ่ายพิเศษซึ่งมิได้กำหนดไว้ในงบประมาณประจำปี

ข้อ ๕๖ งบประมาณประจำปีของพรรค ประกอบด้วย

(๑) งบประมาณรายรับ

(๒) งบประมาณรายจ่ายซึ่งแยกออกเป็นประเภทเงินเดือนและค่าจ้าง ค่าตอบแทนใช้สอยและ ค่าวัสดุ ค่าสาธารณูปโภค ค่าครุภัณฑ์ และอื่น ๆ

ข้อ ๕๗ ปีงบประมาณและปีการบัญชีของพรรคให้เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม และสิ้นสุดในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีเดียวกัน

ข้อ ๕๘ การรับและการจ่ายเงินของพรรค ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารพรรค กำหนดไว้ แต่จะต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อข้อบังคับพรรคหรือบทบัญญัติแห่งกฎหมายและรายรับซึ่งได้จาก เงินสนับสนุนจากรัฐตามข้อ ๕๔ (๔) จะต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งไปใช้จ่ายเพื่อ การบริหารพรรคและสาขาพรรคในการหาสมาชิกพรรคเพิ่มการใช้จ่ายในการเลือกตั้งการจذب สัมมนา ให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป

ข้อ ๕๕ ให้คณะกรรมการบริหารพรรครับผิดชอบการบริหารงานพรรค การบริหารการเงินของพรรค การจัดทำบัญชีของพรรค และสาขาพรรคให้ถูกต้องตามความเป็นจริง โดยให้ดำเนินการดังนี้

(๑) ให้สำนักงานใหญ่โดยหัวหน้าพรรคและสาขาพรรคโดยประธานสาขาพรรคจัดทำบัญชีของพรรค และบัญชีสาขาพรรค ประกอบด้วย

(ก) บัญชีสมุद्रายวันรายรับหรือรายได้ และสมุद्रายวันแสดงค่าใช้จ่าย

(ข) บัญชีแสดงรายรับจากการบริจาค

(ค) บัญชีแยกประเภทแสดงค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของพรรค

(ง) บัญชีแสดงทรัพย์สินและหนี้สินของพรรค ให้ประธานสาขานำส่งสำเนาบัญชีรายรับจากการบริจาคไปให้สำนักงานใหญ่ภายหลังจากลงรายการแล้วเสร็จโดยทันที แต่ทั้งนี้ ต้องภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับการบริจาค

(๒) การจัดทำบัญชีตาม (๑) ให้จัดทำเป็นงบการเงินเป็นประจำทุกรอบปีปฏิทิน โดยงบการเงินต้องประกอบด้วย งบดุล งบรายได้และค่าใช้จ่าย ให้ประธานสาขาพรรคนำส่งงบการเงินดังกล่าวพร้อมให้การรับรองความถูกต้อง แล้วส่งให้สำนักงานใหญ่พรรคดำเนินการต่อไป

(๓) พรรคต้องจัดทำงบการเงินซึ่งรวมถึง งบการเงินของสาขาพรรคด้วยในทุกรอบปีปฏิทิน โดยมีผู้สอบบัญชีรับอนุญาตตรวจสอบและรับรองความถูกต้อง แล้วนำเสนอให้ที่ประชุมใหญ่ของพรรคอนุมัติภายในเดือนเมษายนของทุกปี เมื่อที่ประชุมใหญ่ของพรรคอนุมัติรับรอง ให้หัวหน้าพรรครับรองความถูกต้องร่วมกับเหรียญพรรค แล้วให้หัวหน้าพรรคนำส่งงบการเงิน พร้อมสำเนาบัญชีตาม (๑) ต่อนายทะเบียนพรรคการเมืองภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ประชุมใหญ่ของพรรคอนุมัติ

(๔) ในส่วนที่พรรคได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐ พรรคจะต้องจัดทำรายงานการใช้จ่ายเงินของพรรคในส่วนนี้ทุกรอบปีปฏิทินให้ถูกต้องตามความเป็นจริงและยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งภายในเดือนมีนาคมของปีถัดไป

หมวด ๑๔

การลงโทษสมาชิก

ข้อ ๑๐๐ การกล่าวหาสมาชิกของพรรคคนใดว่าได้กระทำหรือละเว้นการกระทำอันควรแก่การลงโทษ ต้องทำเป็นหนังสือถึงหัวหน้าพรรค โดยมีสมาชิกสามัญไม่น้อยกว่าสี่สิบคนร่วมลงลายมือชื่อร้องขอกล่าวหา นั้น ๆ

ข้อ ๑๐๑ เมื่อได้รับหนังสือตามข้อ ๑๐๐ แล้ว ให้หัวหน้าพรรคดำเนินการหรือมอบอำนาจให้กรรมการบริหารคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำการสอบสวนข้อกล่าวหา นั้น ถ้าสอบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีมูล ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งยกข้อกล่าวหา นั้นเสียได้ แต่หากสอบสวนแล้วเห็นว่า มีมูล ให้เสนอข้อกล่าวหา นั้น พร้อมทั้งรายงานการสอบสวนต่อหัวหน้าพรรค เพื่อ

(๑) พิจารณาชี้ขาด

(๒) แต่งตั้งกรรมการหรือสมาชิกสามัญไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการพิจารณาเสนอความเห็นต่อหัวหน้าพรรคก็ได้

ข้อ ๑๐๒ ในการพิจารณาข้อกล่าวหา สมาชิกต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาแก่ข้อกล่าวหาตลอดจนแสดงหลักฐานฝ่ายตนภายในระยะเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งข้อกล่าวหา

ข้อ ๑๐๓ เมื่อการพิจารณาลิ้นสุดลง หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ระงับเรื่องการกล่าวหา

(๒) ยกข้อกล่าวหา

(๓) ตำหนิสมาชิกผู้ถูกกล่าวหา

(๔) ภาคทัณช์สมาชิกผู้ถูกกล่าวหา

(๕) ลบชื่อสมาชิกผู้ถูกกล่าวหาออกจากทะเบียนสมาชิก

ในกรณีที่หัวหน้าพรรคเห็นว่า ควรได้รับการลงโทษโดยการลบชื่อสมาชิกผู้ถูกกล่าวหาออกจากทะเบียนสมาชิก ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพิจารณาวินิจฉัยสั่งการ

ข้อ ๑๐๔ การลบชื่อสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกจากทะเบียนตามข้อ ๑๐๓ (๕) ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคให้ความเห็นชอบในเบื้องต้น แล้วดำเนินการต่อไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๘

หมวด ๑๕

การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับและแนวนโยบายของพรรค

ข้อ ๑๐๕ การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับพรรคและแนวนโยบายของพรรคจะทำได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรค และได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่

ข้อ ๑๐๖ การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับพรรคหรือแนวนโยบายของพรรค ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขต่อไปนี้

(๑) ผู้คัดค้านมาจากคณะกรรมการบริหารพรรคหรือจากสมาชิกสามัญจำนวนไม่น้อยกว่า
หนึ่งร้อยคน

(๒) ที่ประชุมใหญ่ออกเสียงลงคะแนนอนุมัติโดยคะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิก
ที่มาประชุม

ข้อ ๑๐๗ หากมีปัญหาคงต้องตีความข้อบังคับ ไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้คณะกรรมการบริหารพรรค
มีอำนาจตีความโดยคะแนนเสียงสองในสามของจำนวนคณะกรรมการบริหารทั้งหมด

หมวด ๑๖

การเลิกพรรคและสาขาพรรค

ข้อ ๑๐๘ พรรคสังคมนิยมมีความมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการสถาปนาระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขให้มั่นคงสถาพรสืบไป ฉะนั้น สมาชิกพรรคจะช่วยกันดำรงรักษาพรรค
ไว้คงอยู่คู่ปวงชนชาวไทยจนสุดความสามารถ เว้นไว้แต่จะถูกยุบเลิกตามกฎหมาย หรือตามมติของ
คณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๑๐๙ ในกรณีที่พรรคต้องยุบเลิก ให้ทรัพย์สินของพรรคตกเป็นของกองทุนเพื่อพัฒนา
พรรคการเมืองหรือมูลนิธิอื่น ๆ ตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรคเห็นชอบ

ข้อ ๑๑๐ การยุบพรรค ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๑๑๑ การยุบเลิกสาขาพรรค ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

รายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคสังคมนิยม

คณะกรรมการบริหารพรรคสังคมนิยม จำนวน ๑๘ คน คือ

๑. นางสาวกัญทิมา ภูวณิศย์	หัวหน้าพรรค
๒. นางธนิยา บุญเพลิง	รองหัวหน้าพรรค
๓. นางศิริดา หาจันสี	รองหัวหน้าพรรค
๔. นายไพโรจน์ สัมฤทธิ์มีผล	เลขาธิการพรรค
๕. นายชนพร บัวสุวรรณ	รองเลขาธิการพรรค
๖. นางกฤษกมล จันทรเสนา	เหรัญญิกพรรค
๗. นายเจษฎา สุภาภา	โฆษกพรรค
๘. นางวนิดา แสงคุณที	กรรมการบริหารพรรค
๙. นายชาติชาย เชษฐา	กรรมการบริหารพรรค

๑๐. นางสาวรุณรัตน์ บางรักษ์สารสิน	กรรมการบริหารพรรค
๑๑. นางอรวรรณ จิมากร	กรรมการบริหารพรรค
๑๒. นางชญพัฒน์ ทวีโชติประเสริฐ	กรรมการบริหารพรรค
๑๓. นางสมจิตร สุภาภา	กรรมการบริหารพรรค
๑๔. นางณภัทรา พงษ์แก้ว	กรรมการบริหารพรรค
๑๕. นางลลิตา ทองสุภา	กรรมการบริหารพรรค
๑๖. นางสาวศิริกัญญา มโนธรรม	กรรมการบริหารพรรค
๑๗. นางจิรวัฒน์ สุรเดโช	กรรมการบริหารพรรค
๑๘. นางนภาภรณ์ พุกชื่น	กรรมการบริหารพรรค

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

พลตำรวจเอก วาสนา เพิ่มลาภ
ประธานกรรมการการเลือกตั้ง
นายทะเบียนพรรคการเมือง